

De avonturen van Xara en Ariebarie. 4

Xara

Ariebarie de Oerieboerie

gemene Snarf

Xara

baby draakje

Kayakus de witte wolf

kristientje de wensvlinder

Vleer vlammen

Snarf

Yvanna Witte Fee

Kellietje de bosnimf

Cobina de lieve tandenfee

Gnoompjes

Paddenstoel huisje van Xara

Papa en Mama Draak

Dokus de kattekwaad kat

Tsarina Karina

Kristelientjes bloemenwilde

Feest hapjes

Prins Tos

Wiert de wijze wizard

bentie pentie

Robertijn de zee kapitein

Apiegapie

Princes Millie en Prins Samuel

Svetlaan de gemene heks

Gouden Kooitje

koning Lukas

Koning Robinio

Ariebarie

Sokkie

Kijzer Abel

Sniffel het lieve snarfmeisje

Verliefdes vlindertjes

De race-auto

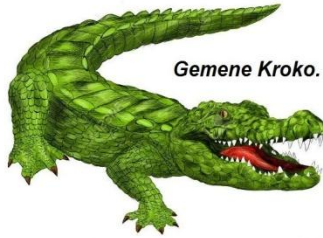
Sterre

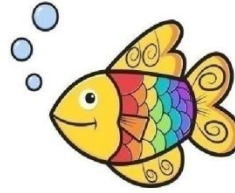
Verboden Ravijn

Mieranja

Gemene Kroko.

Regenboog visjes

Dino de speelgoed dinosaurus

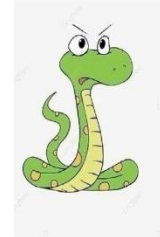
Conny de regenboogpony.

ren de mexicen boerie

RobotHondje

SSSSerpentiena

Annemijn Robijn

Chanti-boerie

Johannus-boerie

Leintje Dolfijntje

Peter de Disco-Boerie

Hubo en Gerto

Tato-tom.

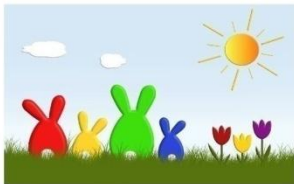
Suzie van de heide

Moon

Hongerig Monstertje.

Rood=mama konijn,
Geel=zusje konijn,
Groen=papa konijn,
Blauw=Baby broertje konijn.

Oerieboerie dorp

Gemene blauwe vliegende apen

Baby Snarfje

Snaak

Snieka

Mars-Boerie.

Bakkertje.

Gijs de schilder-boerie.

Kristelstein.

Sabelientje.

Mimi de Fallstaf fee.

Mollemientje.

Padden-Drieske.

Vrouwetje Paddezwam.

lieveheersbeestje.

Spaghetti met gehaktbal-monster.

De Soldaatjes van Koning Lucas.

Harten Beestje.

Aakie-drakie en Prinses Millie.

Barto-Boerie.

Boerie Bier

Sofia

Wallie de wollige mammoet.

Robberto de lieve boerie.

Lipos.

Mini Miertjes.

Verhaal 1 Boek 4 (door Yva)

Reuze Trol.

Xara en Ariebarie waren samen met babydraakje aan het vliegen. Ze zaten op de rug, hielden zich goed vast en vlogen over heel sprookjesland. Heel in de verte, beneden, zagen ze het snarfenbos, en verschillende kastelen van alle koningen, prinsessen, prinsen en feeën. En daar stonden alle minipaddenstoelen in oerieboerie dorp! Ze vlogen verder en daar zagen ze alle spinnen in het spie-spa-spinnenbos. En daarnaast zag Xara een grote vijver met alle lotusbloemen. En ze dacht: 'daar was ik ooit verdwaald samen met mijn vriendinnen gnoompjes, dat lijkt al zo lang geleden, nu weet ik eindelijk waar ik toen was...'

Maar ze vlogen nog een stuk verder en toen zag Ariebarie ineens iets nieuws. En hij riep: 'kijk daar, wat is dat nou?' Ze zagen grote voetstappen op een berg. Niet zomaar grote.. maar echt hele super grote voetstappen! Reuze voetstappen! Die hadden de kleine oerieboeries nog nooit gezien. En babydraakje ook niet. 'Zullen we er naartoe vliegen?' En dat deden ze. Xara en Ariebarie sprongen van babydraakje af. Ze stonden nu boven op de berg, midden in een reuze voetafdruk. Er pasten wel 100 oerieboerie voetjes in! Of misschien wel 200! Wie zou er zulke grote voeten hebben? En op dat moment begon de berg een beetje te trillen. Ariebarie viel om en Xara moest er van lachen. Tot op het moment dat ze een zware, enge stem hoorden. 'Wat is er zo grappig, kleine oerieboerie?' vroeg de stem. Xara keek om zich heen, maar zag niemand. 'Ik zit hier in de grot, kom maar binnen als je durft', zei de zware stem. Maar wat hij niet wist, is dat Xara en Ariebarie nergens bang voor zijn. Babydraakje bleef buiten wachten en de oerieboeries liepen samen de grot in.

In de grot was het erg donker. Maar er kwam net genoeg zonlicht om een beetje te kunnen zien. Ze zagen nog steeds niet waar de stem vandaan kwam. Maar toen ineens, zagen ze twee hele grote ogen! Die ogen knipperden langzaam en ze reflecteerden een beetje wit licht in de donkere grot. Wat een reuze ogen! Ariebarie schrok en zette een stapje naar achteren. Hij viel weer om. En daar moest Xara alweer om lachen. De zware stem sprak weer: 'Ben jij niet bang, oerieboerie meisje?' En daarop antwoordde Xara: 'Nee hoor, ik ben niet bang. Wie ben jij en woon je hier?' En toen was het eventjes stil in de grot. Muisstil. En de zware stem sprak weer: 'Dit heb ik nog nooit meegemaakt, oerieboerie meisje. Normaal is iedereen altijd bang van ons. Daarom zijn wij, de reuze trollen, hier in de hoge grotten gaan wonen. We wilden niemand meer bang maken in sprookjesland. Maar jij bent de allereerste sprookjesbewoonster die niet bang van ons is! En je bent ook nog eens een piepkleine, inie minie oerieboerie.. zo klein als een konijn! Mijn tanden zijn groter dan jou...' En dat vond Xara erg interessant. Ze zei: 'Laat zien dan! Ik wil die tanden wel eens zien. De grot is zo donker dat ik niet eens weet hoe je eruit ziet'. En dat vond de reuze trol wel een goed idee. Hij was al jaren niet meer buiten de grot geweest. Toen hij achter de oerieboeries naar buiten liep, moest hij zijn ogen

dichtknijpen tegen het felle zonlicht. En langzaam deed de trol zijn ogen open. Daar zag hij een DRAAK! De trol schrok van babydraakje en wilde wegrekken, en toen struikelde hij over zijn eigen reuze voeten. En de hele berg trilde ervan. En Xara en Ariebarie? Die vonden dat wel grappig en stonden erbij te lachen. 'Dit is babydraakje, ze is ons drakenvriendinnetje', zei Xara. En toen begreep de reuze trol dat er veel is veranderd in sprookjesland. In alle jaren dat ze hier verstopt zaten in de grotten, zijn de oerieboeries bevriend geraakt met draken! Misschien is sprookjesland zo erg veranderd dat de reuze trollen weer op de grond kunnen wonen? Als niemand bang is voor draken, waarom zouden ze dan wel bang zijn van reuze trollen? En toen dacht Ariebarie eventjes na... 'Maar misschien zouden de reuze trollen per ongeluk op de kastelen van onze prinsen en prinsessen gaan staan en iedereen pletten...'

Verhaal 2 – Boek 4 (Door Yva)

Over toveren en paardrijden.

Op een dag wou Prins Samuel geen bananen pannenkoeken als ontbijt. Hij had liever chocolade ijsjes. Maar die hadden ze niet in het kasteel. 'Kon ik nou maar toveren', zei de prins. 'Dan zou ik wel 100 ijsjes toveren, en dan eet ik ze samen met Prinses Millie allemaal op.' Maar de prins kan niet toveren. Hij kan wel heel goed paardrijden en als een Ninja helemaal via de kasteel muren naar boven klimmen. Maar wat heb je daar nou aan als je chocolade ijsjes wilt... Dus Prins Samuel eet toch eerst maar even zijn bananen pannenkoeken op en gaat daarna met zijn witte paard naar het verre zuiden toe. Het wordt een hele lange tocht. Door de blauwe bergen, het snarfenbos, langs de gnoompjes af, en langs oerieboerie dorp, via de oranje bomen en dan nog een hele tijd met een bootje over de minderminnen zee en over het palmbomen strand. Prins Samuel is blij dat hij toch snel even de pannenkoeken opgegeten had, want anders zou hij nu zoveel honger hebben. Maar hij was er nu bijna! Bijna in het verre zuiden bij het kasteel van Yvana de witte fee.

Yvana zag de prins al aan komen rijden op zijn witte paard. Ze deed de poort open en zei: 'Hallo Samuel! Ik heb toevallig net lekkere bosbessen muffins gebakken, kom je ze proeven?' Het hele kasteel rook ontzettend lekker. Door de lucht kon je al bijna proeven hoe lekker die muffins zouden smaken. Maar Prins Samuel snapte het niet. En hij zei: 'Maar, jij bent de witte fee van het zuiden, jij kan toveren. Waarom zou je muffins bakken als je ze kan toveren?' En dat vond Yvana wel een leuke vraag. 'Omdat het kan! Omdat het leuk is en omdat het hele kasteel dan zo lekker ruikt. Als ik alles zou toveren, zou het leven maar al te saai worden.' Maar dat snapte de prins helemaal niet. 'Ik zou willen dat ik alles kon toveren. Daarom ben ik naar jou toegekomen. Wil jij me leren toveren?' En toen begon de witte fee te lachen. Ze zei: 'Maar Prins Samuel toch... Hoe kom je op het idee te willen toveren?' En dat kon Prins Samuel wel uitleggen: 'Ik kreeg vanmorgen bananen pannenkoeken, maar ik wou liever chocolade ijsjes eten, maar die hadden we niet, dus ik wou ze toveren.. maar dat kan ik niet.' En daar wist de witte fee wel iets op. En ze zei: 'Hocus Pocus Lijse, Ik tover een Chocolade ijsje!' En ze at hem helemaal zelf op! Prins Samuel stond ernaar te kijken... dat vond hij niet leuk. Maar op dat moment gaf Yvana haar toverstokje aan hem en ze zei: 'Nu mag jij jouw ijsje toveren, ik heb het net voorgedaan'. En de prins pakte het toverstokje aan en begon ermee te zwaaien en zwiepen en hij riep heel vrolijk: 'Hocus pooooocus ijsje, ik wil een chocolade ijsje!' Maar hij bleef iets te lang zwaaien en zwiepen met het toverstokje. En er vloog ineens heel veel ijs door de lucht. De hele muur van het kasteel zat nu onder de chocolade-ijs... Niet zomaar een beetje, maar echt heel veel! Yvana de witte fee en Prins Samuel vonden dat heel grappig. Toveren is niet voor iedereen. 'Ik denk dat ik maar eens mini ijs-monstertjes ga toveren', zei Yvana, 'die kunnen dan de hele muur weer schoon likken'. 'En ondertussen kun jij me iets laten zien dat jij wel heel goed kan, maar ik niet.' zei de witte fee. Paardrijden! En dat vond Prins Samuel een heel

goed idee. Hij kon namelijk heel goed paardrijden. Hij floot op zijn vingers en daar kwam zijn witte paardje al aangehuppeld. 'Stap maar op', zei Prins Samuel. En dat deed de witte fee. Ze probeerde op het paard te gaan zitten, maar ze viel er aan de andere kant meteen weer vanaf. 'Ojee', zei ze, 'dit is niet voor mij weggelegd!' Toveren is niet voor iedereen... en paardrijden is ook niet voor iedereen. Maar er is altijd wel iets waar je gewoon heel goed in bent.

Verhaal 3 – Boek 4 (Door Yva)

Gnoompjes in de trollen grot.

Xara en Ariebarie hadden al een tijdje niks van de reuze trollen gehoord. Zouden ze nog steeds in de grot zitten? Zouden ze er nog steeds niet uitdurven? Het werd tijd dat de trollen maar eens uit de grotten komen, want volgens mij vonden ze het daar binnen niet zo leuk. Dus ze riepen babydraakje en die vloog met plezier weer met ze mee! Xara had het idee om eerst naar de gnoompjes te vliegen. De grotten zijn erg donker en de vorige keer kon ze wel een lampje gebruiken. En dat vond Ariebarie ook een goed idee. Ze zaten op de rug van babydraakje en vlogen eerst naar het gnoompjesbos. Daar zagen ze Lumie, Charlotte en Sofia al rond fladderen! 'Hallo', zei Xara. En de gnoompjes zwaaiden vrolijk naar de oerieboeries. Ariebarie vroeg of de gnoompjes mee wilden helpen in de donkere grot, en daar werden alle gnoompjes erg vrolijk van. Ze willen altijd heel graag helpen. 'En wat is nou leuker dan in donkere grotten schijnen met onze lampjes?!' riep Sofia blij. Dit wordt een spannend, maar heel leuk avontuur. Dus Xara en Ariebarie klommen weer boven op de rug van babydraakje en samen met de gnoompjes vlogen ze helemaal naar de reuze trollen grot, boven op de berg. Lumie vloog als eerst naar binnen. Met zijn lichtje zorgde hij ervoor dat de grotten deze keer helemaal niet zo donker waren. Charlotte en Sofia vlogen ook naar binnen. Babydraakje bleef weer buiten wachten, dat vond ze iets veiliger... En Xara en Ariebarie liepen ook naar binnen toe. Ariebarie struikelde over een steen en tuimelde voorover. Hij viel weer om! Lumie schrok daarvan en liet daardoor zijn lichtje knippen. Aan, uit, aan uit, aan uit.. maar ojee.... daar werd de reuze trol wakker van! Hij deed zijn grote ogen open en keek naar de gnoompjes. En toen hoorde iedereen de zware stem: 'Een lampje? Een beestje? Een vliegje? Wat is dit? Waar kijk ik naar?'

Xara vertelde dat dit gnoompjes zijn. Lieve vriendjes en vriendinnetjes met vleugeltjes die licht kunnen geven. En dat vond de trol erg grappig. Met zijn zware stem lachte hij Hah Hah Hah. 'Eerst laat je me zien dat oerieboeries en draken bevriend met elkaar zijn, en dan komen er ook nog eens gnoompjes bij. Het moet niet gekker worden...' zei de trol. Maar Xara ging verder, ze zei: 'We komen kijken of het goed met jullie gaat. Willen jullie niet liever weer ergens anders wonen? De grotten zijn zo donker, en er komt hier nooit iemand!' En dat vond de reuze trol ook erg grappig. Met zijn zware stem begon hij weer te lachen: 'Hah hah hah. Er komen hier oerieboeries, draken en gnoompjes. Het is hier aardig druk geworden! Het nieuwe sprookjesland waarin iedereen bevriend is met elkaar klinkt heel interessant, maar wij zijn er nog niet klaar voor. We zijn nu aan de grotten gewend, dit is nu ons thuis.' En de reuze trol deed zijn grote ogen weer dicht. De kleine lichtjes van de gnoompjes waren toch nog te fel voor hem. 'Oke!' riep Xara. 'Welterusten grote trol!'

Op de terugweg vlogen alle gnoompjes samen met babydraakje, Xara en Ariebarie weer terug naar oerieboerie dorp. De gnoompjes gingen op de paddenstoelen zitten

uitrusten. 'Dat was een gaaf avontuur', zei Sofia! En Charlotte zei: 'Ja, zulke grote trollen had ik nog nooit eerder gezien. Ik wist niet eens dat ze in sprookjesland woonden!' Waarop Lumie zei: 'We kunnen dit beter geheim houden en niet tegen de andere sprookjesland bewoners vertellen. Volgens mij willen de reuze trollen liever met rust gelaten worden... Als we tegen iedereen vertellen dat daar reuze trollen wonen, dan wilt natuurlijk iedereen gaan kijken.' En dat vonden ze allemaal een heel goed plan.

Maar wat ze niet wisten, was dat er twee snarfjes achter een boom stonden. Ze hadden alles gehoord! En de snarfen weten nu dus ook dat er reuze trollen in sprookjesland wonen...

Gnoompjes Charlotte en Sofia.

Verhaal 4– Boek 4 (Door Yva)

Laddertje.

Er hing een laddertje in de lucht. Het leek net of hij aan een wolk hing. Zo hoog ging hij. Waarom hing dat laddertje daar? De oerieboeries zagen het laddertje hangen en wilden erop klimmen om te kijken wat daar boven te zien was. Maar hoe hoog ze ook sprongen, ze konden niet bij de eerste tree. En toen kwam Xara erbij en ze zei: 'Ariebarie, als jij mij optilt, dan kan sterke Lisa boerie jou optillen en dan kan ik denk ik wel bij het laddertje!' En dat vonden ze een goed idee. Toen Xara eenmaal op het laddertje was, klom ze helemaal tot boven de wolken naar boven toe. Het laddertje ging heel hoog. Helemaal tot aan de maan. En weet je wat Xara zag toen ze helemaal boven was?

Een slapende Prins Samuel! Hij sliep knuffelend met een wolkje bovenop de maan. 'He wat gek', dacht Xara. 'Dit heb ik nog nooit gezien...' Xara was wel moe geworden van het klimmen en ging op het wolkje liggen dat Prins Samuel aan het knuffelen was. Ze deed haar oogjes dicht en viel al gauw in slaap. En eventjes later werd ze wakker doordat het wolkje aan het schudden was. Wat gebeurd er? De prins is wakker en gaat via het laddertje helemaal naar beneden toe! 'Goeiemorgen Xara, slapend oerieboerie meisje', zei de prins toen hij zag dat Xara ook weer wakker was. En Xara knipperde met haar ogen. Ze stonden weer samen op de grond in oerieboerie dorp. 'Heb... Heb ik dat nou allemaal gedroomd? Hebben wij op de maan geslapen?' vroeg Xara. Waarop de prins antwoordde: 'nee hoor, de wereld zit vol met magische momenten.' Hij hield het wolkje nog steeds vast, en keek naar Xara. De prins gaf het wolkje aan haar. En hij zei: 'om nooit te vergeten'... En daarna liep hij vrolijk weg. Hij ging zijn witte paard zoeken. En Xara? Zij heeft het wolkje in haar paddenstoelen huisje opgehangen aan het plafond. Zodat ze nooit vergeet... Dat de wereld vol met magische momenten zit.

Verhaal 5 Boek 4 (Door opa)

Valkuil.

Het is heerlijk weer, en Ariebarie is aan het doen wat hij het aller-leukste vind. Hij is aan het hinkelen over het bospad, "links...rechts...links...rechts" roept hij, en hij hinkelt zo steeds verder. Na een paar uren hinkelen is hij een beetje moe en denkt bij zichzelf : "nog een paar hinkels en ik ga naar huis om te eten". Maar op dat moment verdwijnt het bospad onder de voeten van Ariebarie en hij valt in een diepe kuil...HEEELP..AAUW !! roept Ariebarie...Hij ligt wel een meter diep in de kuil, en omdat Oerieboeries maar 20 centimeter groot zijn, kan hij er nooit zelf uitklimmen..

Op dat moment kijkt Arie omhoog en ziet wel 20 gemene Snarfen daarboven ...Alle snarfen lachen en roepen: " Die vette oerieboerie eten we op!!.."Nee we koken hem in een kookpot, en een andere Snarf roept : "we braden hem in de koekenpan, met een beetje paddensap!!"..Ariebarie snapt nu pas dat hij in een valkuil van de Snarfen is gevallen en zijn been doet heel veel pijn.. Opstaan lukt Arie niet..maar hij heeft ook geen zin om opgegeten te worden, en met zijn korte armpjes probeert hij het vangnet weg te slaan.. Maar terwijl de Snarfen proberen om Ariebarie met een vies vangnet uit de valkuil te vissen , heeft papa-draak het geroep van ariebarie gehoord en vliegt meteen naar hem toe.....want papa-draak heeft heel grote oren die elk geluid kunnen horen.. De Snarfen zijn druk bezig met het vangnet en weten niet dat Papa-draak achter hen staat..Totdat: "GRIM,, GRAM,,GROM". Papa-draak spant zijn grote vleugels en met zijn scherpe klauwen pakt hij ineens alle gemene Snarfen vast... Nu zijn het de Snarfen die HELP!! Roepen...En papa-draak vliegt omhoog tot in de hoogste boomtop met alle Snarfen in zijn klauwen..en zegt": Nu ben ik het beu..jullie snarfen zijn echt gemeen..en voor straf breng ik jullie naar Svetlaan de gemene heks. Dan kunnen jullie daar die gemene dingen doen!, maar pas op..Svetlaan vind Snarfen wel lekker in de kookpot.!!". En Papa-draak vliegt met de Snarfen weg..

Op dat moment is Xara eindelijk bij de valkuil.. ze zit op de rug van mama-draak, want Mama-draak had het HELP en auw! geluid van ariebarie ook gehoord. Mama-draak staat op de rand van de valkuil en laat 1 van haar vleugels zakken..Ariebarie klimt erop en kruipt uit de valkuil...

Die avond zijn alle Oerieboeries uit het dorp bij elkaar en overleggen..want de vraag is? Hoe komen we van die gemene Snarfen af?

Verhaal 6 – Boek 4 (Door Yva)

Zeepbel bubbel.

De oerieboeries konden geen plan bedenken om van de gemene snarfen af te komen. Maar Xara had wel een ander ideetje. Samen met Ariebarie ging ze naar het kasteel in het Noorden. Prinses Millie en Prins Samuel wilden vast heel graag helpen! Eenmaal aangekomen vertelde Ariebarie wat de gemene snarfen gisteren gedaan hadden. Ze hadden een vangkuil gegraven en wilden hem opeten... Toen had papadraak de snarfen naar Svetlaan de gemene heks gevlogen.

Prinses Millie schrok van het verhaal en ze zei: 'Wij gaan jullie helpen! Het wordt echt eens tijd dat we iets tegen de snarfen gaan doen... Maar wat zullen we bedenken?' En daar wist Prins Samuel wel iets op: 'Weet je nog dat we op het grote oerieboerie feest in zeepbellen de lucht in gingen? Misschien kunnen we een hele grote zeepbel maken, helemaal om het snarfenbos heen! Dan kunnen de gemene snarfen er niet meer uit, en kunnen wij er niet meer in...' Dat vonden Ariebarie, Xara en Prinses Millie wel een goed idee. Zeepbellen poppen snel, maar het was het proberen waard. Ze konden geen ander plan bedenken, dus het enige plan is beste plan. Millie zei: 'we vragen aan ons kasteel hulpje of hij een grote zeepbel rond ons wilt maken om te testen of het zou werken. En dat gingen ze doen. Xara en Ariebarie stonden erbij te kijken terwijl Millie en Samuel zichzelf gevangen lieten nemen door de hele grote zeepbel. 'Aaaaah!' riep Millie.. 'Het is spannend hierbinnen! Als de zeepbel popt, dan worden wij nat!' Dat vonden Xara en Ariebarie erg grappig... Aan de buitenkant probeerde Ariebarie met zijn vinger in de zeepbel te duwen. Als test. Om te kijken of het sterk genoeg zou zijn voor de snarfen. Maar het plan mislukte. De zeepbel spatte meteen open en Prinses Millie en Prins Samuel werden helemaal nat. 'Dit moeten we opnieuw proberen', zei Ariebarie. 'Wij hebben nu aan de buitenkant in de zeepbel geprikt, en toen popte hij meteen. Maar het is de bedoeling dat de snarfen er vanaf de binnenkant niet meer uitkunnen... Dus we moeten het opnieuw doen en dan moeten jullie vanaf de binnenkant in de zeepbel prikken.' Xara vond het heel grappig dat ze het echt nog een keertje gingen proberen, zij had namelijk allang door dat het niet ging werken. Maar ze vond het wel heel grappig dat Prinses Millie en Prins Samuel dan alweer nat zouden worden met de zeepbellen Splash! Het kasteel hulpje maakte al gauw de tweede grote zeepbel. De Prins en Prinses zaten er weer midden in. En toen stak Prins Samuel zijn vinger uit. POP. Splash! En Xara lag toen helemaal in een deuk! Hahaha. Ariebarie was een beetje minder blij. De grote zeepbel zou niet werken, ze moesten een beter plan verzinnen... maar wat?

Verhaal 7 – Boek 4 (Door Yva)

Bosnimf met een gebroken armpje.

Het was al een tijdje rustig in het nimfen bos. Koning Honing was blij rond aan het vliegen met de bijen en Kellietje hield zich bezig met het lezen van haar favoriete boek. Dat deed ze graag. In het nimfen bos is er een nieuwe boom bijgekomen. Een hele speciale, gouden boom. Die boom is zo mooi, en hij geeft de fijnste schaduw, dus Kellietje vindt het fijn om onder die boom te zitten wanneer ze haar boek leest. Dat doet ze vandaag ook. Ze leest en ze hoort de vogeltjes fluiten en de bijen zoemen. Maar dan opeens merkt ze dat de boom beweegt! Dat is nieuw... wat zou er aan de hand zijn? Het waait helemaal niet, het is zelfs windstil... dus dat kan het niet zijn. Kellietje staat op en kijkt rond. Aan de andere kant zijn 2 snarfen erg druk bezig. Ze zijn de boom uit de grond aan het trekken?! 'Heey!' roept Kellietje... 'Wat zijn jullie aan het doen?!' En dan zegt een snarf: 'Wij vinden deze boom te mooi dat wij hem in snarfenbos willen hebben. Deze boom is nu van ons.'

In snarfenbos wordt alles lekker lelijk. En hoe lelijker alles wordt, hoe mooier de snarfen sprookjesland vinden! Daar is Kellietje helemaal niet blij mee. Ze pakt een boomstronk vast en probeert de snarfen tegen te houden. Maar de snarfen zijn sterk. Zij trekken samen ook aan een boomstronk.. en zo wordt het net een spelletje touwtrekken. Wie het sterkste is, wint. Maar dit is helemaal geen spelletje. Dit gaat om de toekomst van de hele speciale, gouden boom! Kellietje wist dat ze sterker moest zijn. Ze trok, ze trok zo hard... ze ging zelfs met haar vleugeltjes flapperen om sterker te worden dan de snarfen. Maar ojee. Ze viel achterover! En daardoor heeft ze nu heel veel pijn. Haar billen doen pijn, en haar armpje doet ook pijn. Kellietje riep heel hard: AUW AUW! De snarfen schrokken daarvan en renden snel weg, zonder de boom. 'Een bosnimf met een gebroken armpje is wel genoeg gemene streken op 1 dag', zei de ene snarf. En de andere snarf riep: 'snel rennen, anders denken ze dat wij dat hebben gedaan!'

Koning Honing en de bijen hoorden Kellietje Auw Auw roepen. Ze vlogen heel snel naar haar toe. Koning Honing deed een wit bloemetjes blaadje rond haar arm heen. Maar het hielp niet tegen de pijn. 'Kom, we brengen je naar Leintje het genees Dolfijntje'. En dat deden ze. Kellietje zat op de rug van Koning Honing en samen vlogen ze helemaal naar de minderminnen zee. Daar kreeg Kellietje de magische dolfijnen kus. En toen deed haar armpje geen pijn meer! Ze vertelde het hele verhaal over de snarfen aan alle andere bosnimmfen. En met zijn allen gingen ze naar de oerieboeries toe... ze gingen een plan bedenken om de snarfen te laten stoppen. Maar dat is een ander verhaal.

Verhaal 8 – Boek 4 (Door Yva)

Een haai op het bos pad.

De oerieboeries, bosnimphen, gnoompjes, prinses Millie en Prins Samuel kwamen allemaal samen. Deze keer gingen ze met zijn allen een goed plan bedenken om de snarfen voor eens en voor altijd terug te pakken. Ze hoopten dat als de snarfen 1 keer heel goed zouden schrikken, dan ze daarna altijd lief zouden zijn tegen iedereen van sprookjesland. Dus het plannetje moest een heel spannend plannetje worden...

'Ik weet iets!' zei gnoompje Lumie. 'Sommige snarfjes zijn erg bang in het donker...

'Ik weet ook iets!' zei de boerie burgemeester. 'Ik heb de snarfjes nog nooit in de buurt van de zee gezien... misschien zijn ze bang van water, of van haaien..'

En toen zei Prins Samuel: 'De snarfjes zitten meestal in de buurt van het moddermoeras, ze vinden het fijn om vies te zijn. Dus als we een plannetje hebben, dan moet het in de buurt van het moddermoeras zijn.'

En met al die dingen samen kreeg Xara een idee. 'We bouwen een muur rond het snarfenbos en het moddermoeras. Dat doen we 's nachts, wanneer ze slapen. En op die muur schilderen we een enge haai!'

En Ariebarie ging verder: 'Een haai met hele scherpe tanden! Die bijna uit de muur komt zodat het lijkt dat hij alle snarfen op gaat eten!'

Dat werd het. Het grote plan om de snarfen een lesje te leren. De bosnimphen vlogen naar het zuiden toe. Ze gingen Yvana de witte fee ophalen zodat zij mee kon helpen door dingen te toveren. De oerieboeries gingen alvast slapen. Het was nog erg vroeg, maar ze hadden slaap nodig. Want vannacht als het helemaal donker was, dan zouden ze allemaal wakker worden en de muur bouwen. En prinses Millie en Prins Samuel, zij bleven in oerieboerie dorp cupcakes eten.

De witte fee is er nu ook. Millie en Samuel hebben haar het hele plan uitgelegd. Nog heel eventjes en het is middernacht. Sprookjesland is al super donker en iedereen slaapt. En dan zegt prins Samuel: 'wakker worden allemaal! We gaan de snarfjes laten schrikken met een haaien muur!'

De hele nacht heeft Yvana de witte fee grote blokken getoverd. Heel veel blokken. De oerieboeries stapelden alle blokken op, Millie en Samuel hielpen met de hoge rij. En de gnoompjes, die vlogen overal om met de lichtjes bij te schijnen. Zo kon iedereen goed zien wat ze aan het bouwen waren! De snarfjes merkten niks, die sliepen allemaal. Op het einde was de muur helemaal opgebouwd. En Xara zei: 'nu de haai nog!' En de witte fee zei: 'Hocus Pocus Aai, ik tover een levensechte, gevaarlijke, scherpe-tandjes-hebbende Haai!' Ze wees met haar toverstokje naar de grote muur en POEF, daar was hij! De muur is nu helemaal klaar.

'Ja', zei Prinses Millie. 'Hij is net echt!' En ook Prins Samuel was onder de indruk.

Wij hopen dat de snarfen dit heel eng vinden en er heel erg van zullen schrikken. En dat ze dan gaan nadenken over wie dit gemaakt zou hebben... en dat ze dan hopelijk wat liever tegen ons allemaal gaan worden!

Maar of het is gelukt? Dat weten we nu nog niet...

Verhaal 9 – Boek 4 (Door Yva)

Mega appel.

De snarfen vonden de haaien muur wel mooi. De muur was aan twee kanten afgebrokkeld waardoor ze heel makkelijk in en uit hun snarfenbos konden wandelen. Maar die mooie haai, die gingen ze houden! 'Wie zou dit mooie cadeau aan ons gegeven hebben?' vroeg een snarf. 'Ik weet het niet... misschien Svetlaan de gemene heks?' De snarfen hadden geen idee dat de haai van de gnoompjes, oerieboeries en bosnimphen kwam als plan om de snarfen te laten schrikken. Het was dus niet gelukt! Maar vandaag is het een nieuwe dag in sprookjesland. De oerieboeries zijn allemaal erg moe van het bouwen van de muur afgelopen nacht. Dus de oerieboeries gaan vandaag lekker lang in hun paddenstoelenhuisjes slapen en niks doen. En dan zegt het lieve snarfen meisje Sniffel: 'ik heb honger...'. De snarfen zitten allemaal in het snarfenbos en komen erachter dat ze geen eten meer hebben! 'Ik ga jou helpen, Sniffel', zei een gemene snarf. 'Blijf maar hier bij jou babyzusje, ik ga eten voor alle snarfen zoeken.' En samen met nog een paar snarfen liep hij het bos uit. In het donkere bos groeien de plantjes niet zo snel. Het fruit rijpt niet goed en de bloemetjes bloeien bijna nooit. Dus de snarfen liepen helemaal naar het oerieboeriedorp. Daar was het vandaag rustig! Waar zouden de oerieboeries zijn? De snarfen wisten niet dat alle oerieboeries nu aan het slapen waren. Maar het kwam ze wel goed uit! Nu alle oerieboeries weg waren, konden de gemene snarfen alle appels van de bomen plukken. Ze vulden hun tassen met alle oerieboerie appels die ze gevonden kregen! Na een tijdje konden ze geen appel meer vinden, en alle tassen waren erg zwaar. Ze liepen met de appels terug naar het donkere snarfenbos. 'Kijk Sniffel, appels!' Sniffel, babysnarfje en alle andere snarfen waren blij dat ze iets te eten hadden. Ze aten in een mum van tijd alle appels op, en op het einde lag het hele bos vol appel spetters en appel kruimels... want wanneer de snarfen eten, houden ze niks netjes en komt alles helemaal onder te zitten!

Wanneer Xara en Ariebarie wakker worden in oerieboerie dorp, hebben ze ook honger. 'Zullen we naar de boerie bakker gaan? Lust wel paddenstoelen taart...'. Maar eenmaal bij de boerie bakker aangekomen zien ze dat die nog gesloten is. 'Ik denk dat de bakker nog slaapt', zegt Ariebarie. En dan heeft Xara een ander idee: 'we gaan appels plukken, er staan hier appelbomen genoeg'. Eenmaal bij de appelbomen aangekomen zien ze dat alle appels kwijt zijn! Ojee! Waar zijn alle appels? Gisteren hingen ze er nog allemaal! Xara en Ariebarie eten gauw wat peren op, want die hangen aan de bomen verderop. De honger is nu weg. 'Maar', zei Ariebarie, 'we moeten uitzoeken wat er met de appels is gebeurd'. Want appel stukjes zijn erg lekker in de paddenstoelen pastij! En het is heel raar dat alle appels tegelijk kwijt zijn. Zou iemand ze mee hebben genomen? Dus Xara en Ariebarie besluiten samen op onderzoek uit te gaan. Ze weten niet waar ze moeten beginnen. Ariebarie loopt in de richting van de miranja rivier en Xara volgt hem. En daar komen ze Kristelientje de Wensvlinder tegen! Ze vragen aan haar of ze weet wat er

met de appels is gebeurd? Maar dat weet Kristelientje ook niet. 'Maar', zegt ze, 'vergeet niet dat je bij mij alles kan wensen!'. En dat vond Xara wel een goed idee. Even een rijmpje verzinnen:

Alle appels zijn weg.

Wat een pech!

Hadden we maar een mega appel die niemand meenemen kon.

Die heel lekker smaakt en goed gerijpt is door de zon!

En ja hoor! Kristelientjes vleugeltjes kleurden op en daar stond ineens een mega grote appel! 'Dankjewel!', riepen Xara en Ariebarie. Op dat moment kwam Prinses Millie aangelopen. Ze zag de appel. Die was wel twee keer zo groot als haar! En ze zei: 'wow, hier kunnen wel 100 oerieboeries 100 jaar van eten... Hoe waren jullie van plan deze appel naar oerieboerie dorp te brengen? Zal ik meehelpen met rollen?' En dat deed ze. Ariebarie zat op Millies linker schouder. Xara zat op Millies rechter schouder en Prinses Millie duwde de appel helemaal naar de boerie bakker toe. Zo. Nu kon hij er stukjes uithalen om in de paddenstoelen pasteitjes te doen! En prinses Millie bleef mee eten! Maar wat was er nou gebeurd met alle andere appels? Dat weten ze nog steeds niet.

Verhaal 10 – Boek 4 (Door Yva)

Touwtje.

Op een dag was het heel mooi weer in sprookjesland. Het zonnetje scheen en de lucht was blauw. Het beloofde een hele fijn dag te worden! Xara en Ariebarie waren samen opweg naar de waterval. Daar brachten ze samen graag tijd door op zonnige dagen. Ze zagen daar alle regenboog visjes zwemmen. Een klein stukje verder, wilden ze graag over het wiebelbruggetje gaan. Maar oh nee! Het wiebelbruggetje is kapot! En achter de boom staan twee gemene snarfen te lachen. 'Ha haaa, ik dacht al dat die oerieboeries hier vandaag heen wilden!'... 'Waarom hebben jullie het bruggetje kapot gemaakt?' vroeg Ariebarie aan de snarfen. En de gemene snarf zei: 'omdat het kan!' Daar waren Xara en Ariebarie niet blij mee. Maar in de lucht zagen ze iets speciaals... dat was een vliegende koets! Er vielen hier en daar een paar glitters op het water. En ook een glitter in Xara's haren! En Ariebarie vond dat wel heel erg mooi. De snarfen vonden dat allemaal heel stom. Ze hielden echt niet van glitters, dus ze renden er snel vandoor. De vliegende glitter koets landde dichtbij de waterval waar Xara en Ariebarie stonden. En wie kwam daar uit? Het was Yvana de witte fee van het zuiden! Dat was een leuke verrassing! Xara vertelde haar dat de snarfen weer heel stout waren. Ze hadden namelijk het wiebelbruggetje kapot gemaakt. Er hing nu alleen nog maar een touwtje... een klein, dun touwtje. Daar konden Xara en Ariebarie niet overheen. Dan zouden ze heel ver naar beneden kunnen vallen. Dat zou heel gevaarlijk zijn! En ze hadden ook niks om het bruggetje weer mee te kunnen maken. En daar had de witte fee wel een leuk ideetje over. Ze deed haar glitter-schoentjes uit en ging met blote voeten op het touwtje staan. Ze was aan het balanceren! En in het midden deed ze een dansje! Zomaar op het touw. Zonder te vallen! Ariebarie schrok ervan. Hij riep: 'Pas op! Zorg dat je niet valt!' En Xara vond het ook erg spannend. Yvana keek naar de twee oerieboerie vriendjes en zag hun bange gezichtjes. En toen zei ze: 'Geen zorgen, schatjes, als ik val dan tover ik mezelf weer omhoog!' Xara stond er bedenkelijk bij te kijken. 'Maar waarom tover je niet gewoon het hele bruggetje terug?' vroeg ze. 'Dat kan ook!' zei de witte fee... 'Maar dit is leuker!' En toen wou Ariebarie ook proberen... en hij vroeg: 'Witte fee? Als ik zou vallen, tover je mij dan ook terug omhoog?' En ja hoor! Natuurlijk! Ariebarie zette zijn voetjes op het touw. Staan lukte hem niet goed. Het touw was erg hoog boven de afgrond. Hij pakte het touw met zijn handjes beet en trok zichzelf met handjes en beentjes verder. Het was heel spannend, dat wel. Maar met Yvana in de buurt, durft Ariebarie alles! En Xara? Toen ze zag dat Ariebarie veilig aan de overkant was, durfde ze het ook te proberen. Samen hadden ze erg veel plezier. Ze hebben vandaag iets gedaan dat ze nooit eerder gedaan hadden. Het was spannend, maar het was nog leuk ook! En op het einde toverde de witte fee het wiebelbruggetje weer terug. 'Hocus Pocus Ruggetje, Ik Tover Hier Het Wiebel Bruggetje' POEF en er kwamen zelfs glitters uit haar toverstokje. Xara nam

Ariebaries handjes vast en samen dansten ze in de glitters die vrolijk naar beneden vielen.

Verhaal 11 – Boek 4 (Door Robin)

Pluizebol.

In de ochtend was Xara een paddenstoelen cupcake aan het eten. En net toen ze een hapje wou nemen, hoorde ze: Boink. Boink Boink. Ze keek even naar haar cakeje.. en ze vroeg: 'Cakeje, kan jij praten?' En toen hoorde ze weer: Boink boink! Maar het geluid kwam niet van haar cupecake af. Xara voelde zich een beetje gek dat ze dacht dat een cupcake kon praten en haar wangetjes kleurden er rood van. Ze was nu wel heel erg nieuwsgierig geworden naar het geluid. Dus ze at haar cupcake snel op en ging op onderzoek uit. Waar kwam het Boink Boink geluidje vandaan? Xara deed de deur van haar paddenstoelen huisje open en zag dat Ariebarie rondjes om zijn paddenstoel aan het huppelen was. Dat doet hij wel ooit. Vind hij leuk! Ze vroeg aan Ariebarie: 'Wat ben je aan het doen?' En Ariebarie zei: 'Ik ben een nieuwe huppel aan het oefenen!' Waarop Xara vroeg: 'En het Boink Boink geluid dan?' Ariebarie had geen idee waar ze het over had. Hij was zo enthousiast aan het huppelen dat hij helemaal niet in de gaten had dat er iets geluid maakte! En nu horen ze het samen. Luider en luider. Boink boink. BOINK BOINK! Xara en Ariebarie kijken samen rond. En dan zien ze daar ineens iets in de bosjes bewegen. Voorzichtig lopen ze er dichterbij. Ze proberen door de bosjes te kijken waar het geluid vandaan komt. Ze zien twee grote ogen naar hun kijken! En vervolgens een groot pluizebolletje op twee lange poten heel snel weg stuiten. Boink boink... Boink boink... hoor je wanneer hij een sprongetje maakt. 'Heeee wacht!' 'Wacht op ons!' roepen Xara en Ariebarie. En ze proberen hem te achtervolgen met dezelfde gekke sprongetjes als dat het beestje maakt. Ariebarie roept er zelfs Boink Boink bij! Het pluizebolletje lijkt niet meer zo bang te zijn, maar vindt het wel heel grappig dat er twee oerieboeries achter hem aan boinken. Hij maakt er een spelletje van. En hij maakt een sprongetje over een steen en over een hele grote tak om daarna een hele andere kant op te springen. En Ariebarie en Xara proberen hem te volgen! Maar ze kunnen lang niet zo goed springen als de pluizebol. Xara struikelt over een takje en wanneer Ariebarie een gek sprongetje uitprobeert, valt hij zomaar op Xara. Boem! Pluizebol lijkt te lachen en is rondjes om Xara en Ariebarie heen aan het springen terwijl de oerieboeries op elkaar in de modder liggen. En ook Xara en Ariebarie beginnen te lachen. Xara vraagt aan Pluizebol: 'Hoe heet jij?' En pluizebol springt op en neer: Boink boink! 'Ik denk niet dat hij kan praten', zegt Ariebarie. 'Mag ik je dan Pluizebol noemen?' vraagt Xara. En het beestje knikt vrolijk: Ja. Hij is duidelijk blij met zijn nieuwe vriendjes. Samen springen ze nog de hele dag door het bos, totdat ze alle drie super moe zijn. Xara en Ariebarie gaan naar huis en vragen aan hun nieuwe vriendje of ze hem snel weer zullen zien. Pluizebol flappert met zijn oren en knikt weer Ja! En de vriendjes weten zeker dat ze snel weer samen zullen spelen. En nu? Liggen de oerieboeries in hun paddenstoelenhuisjes te slapen, ze zijn erg moe, en ze dromen over een lieve Pluizebol!

Verhaal 12 – Boek 4 (Door Yva)

Een hoedje geschrokken!

Xara liep rond in het oerieboerie dorp. Ze keek overal. Achter alle paddenstoelenhuisjes, achter de appelbomen, achter de perenbomen en zelfs in de boerie party tent. Maar waar ze ook zocht en keek... Ariebarie was nergens te bekennen! Xara vroeg aan alle andere oerieboeries of iemand wist waar Ariebarie was. Maar niemand leek het te weten. En toen opeens kwam Sniffel aanlopen. En ze gaf een hoedje aan Xara. Xara snapte er niks van. Ze pakte het hoedje aan en ze keek Sniffel vragend aan. En toen begon het lieve snarfenmeisje Sniffel te vertellen: 'Ik kwam vanmorgen Ariebarie tegen in gnoompjesbos. Hij was vrolijk aan het wandelen en toen hij mij zag zwaaiden we naar elkaar. We liepen allebei de andere kant op. Maar heel kort daarna hoorde ik een luid gebrul en hoorde ik hem heel hard gillen en toen ik naar hem toe rende, was hij verdwenen! Er lag alleen nog maar een hoedje op het pad waar hij was... Het klonk alsof dat van een groot dier afkwam! Dat gebrul. Ik raapte snel het hoedje op en rende zo snel als ik kon naar jou toe Xara... Je moet Ariebarie zoeken! Xara schrok van het verhaal. En ze zei: 'ik ben Ariebarie al de hele ochtend aan het zoeken. Ik weet niet waar hij is! Hij is in ieder geval nergens in oerieboerie dorp... Kom, we gaan samen naar gnoompjesbos en vragen daar of iemand hem gezien heeft'. En daar kan Sniffel ook de plaats aanwijzen waar ze Ariebarie voor het laatst gezien heeft. De plaats waar het hoedje lag. Xara en Sniffel begonnen aan de wandeling. Eenmaal in Gnoompjesbos aankomen zagen ze Lumie, Charlotte en Sofia. Ze kwamen snel naar de vriendinnetjes toegevlogen. 'Hallo!' riepen ze vrolijk. Maar Xara en Sniffel waren vandaag helemaal niet zo vrolijk. 'Wat is er aan de hand?' vroeg Lumie. En Sniffel legde alles uit. Xara liet het hoedje zien... Waar zou Ariebarie zijn? De gnoompjes gingen meehelpen met zoeken. Ze gingen overal tussen de planten en de bomen kijken en vlogen meteen alle kanten op. Daar was Xara erg dankbaar om. En toen floot Lumie heel luid op zijn vingertjes. 'FEEET FEEET Ik ZIE EEN LEEUW!' Xara, Sniffel en alle gnoompjes gingen zo snel ze konden naar Lumie toe. Een leeuw? In gnoompjesbos? En ja hoor... daar ligt echt een leeuw. Met een ketting om zijn nek. En aan die ketting hangt. Prinses Millie? En Prins Samuel staat erbij en hij zegt: 'Rustig allemaal, dit is geen echte leeuw. Ik bedoel.. hij is wel echt, maar hij is heel lief. Deze leeuw is ons kasteeldiertje! Jeweetwel. Een huisdiertje, maar dan van ons kasteel. Hij was alleen ontsnapt door de grote poort en deze kant opgerend. Maar hij zou nooit iemand opeten!' En toen trok prinses Millie lief aan de ketting en ze zei: 'Kom leeuwtje, ik ben blij dat we je gevonden hebben. We gaan terug naar huis.' Maar Xara wist nog steeds niet waar Ariebarie was. En ze hield de prins, prinses en de leeuw tegen. WACHT EVEN! 'Weten jullie waar Ariebarie is?' Sniffel legde het verhaal uit van het gebrul, gegil en het hoedje... en op dat moment veranderde het hoedje opeens. De randen werden lager, en dikker, en veranderden van kleur. De binnenkant werd minder zacht en kreeg haren. De buitenkant kreeg schoentjes met

belletjes erop en beentjes. En op die beentjes kwam een broekje en een truitje en een hoofd! Het hoedje veranderde in ARIEBARIE! Xara was zo gelukkig en knuffelde hem. Maar... toen Ariebarie de leeuw weer zag, schrok hij heel erg. En toen zei hij: 'Vanmorgen zag ik deze leeuw... ik was bang en ik schrok me een hoedje!' En daar konden Sniffel en Xara nu wel om lachen. Ariebarie was zich letterlijk een hoedje geschrokken... Gelukkig is alles nu goed gekomen. De prins en de prinses namen hun huisdiertje weer mee terug naar het kasteel. En Ariebarie, Xara en Sniffel? Die gingen samen met de gnoompjes fruitlollies eten. Dat vinden ze lekker!

Verhaal 13 – Boek 4 (Door opa)

Vuur=AUW.

Het is heel gezellig in het Oerieboerie-dorpje. Er staat een lange tafel op straat en alle Oerieboeries zitten aan tafel om te gaan eten. Barto-Boerie met zijn rooie sokken, de beste kok van het dorp is de BBQ aan het aansteken en er staan allemaal lekkere dingen voor op de BBQ. Vooral de gemarineerde paddenstoelen stammetjes zie er heel lekker uit. Het vuur is al heel erg heet aan het worden en ariebarie staat erbij te kijken. "Wat gebeurt er als ik mijn vinger in de BBQ stop?" vraagt Ariebarie aan Barto-Boerie, "en kan ik dan mijn vinger ook opeten?" .. " Nou dan verbrand je die vinger, en dat doet heel erg veel pijn". Antwoord Barto-Boerie. "Want je mag nooit met vuur spelen, vuur is geen speelgoed". Maar op het moment dat Barto-Boerie even zijn rug draait om extra kooltjes te halen steekt Ariebarie toch zijn vinger in het vuur.. AAAUUUWW schreeuwt hij, en trekt zijn handje terug.. "Vlug !! Water erop" roept Xara en ze trekt Ariebarie mee naar de Mieranja-rivier en steekt zijn hand in het water...Al die tijd doet de vinger van Ariebarie heel veel pijn..en langzaam groeit er een grote blaas..Xara haalt vlug een grote pleister en bindt deze om de zere vinger. "ik hoop dat je een lesje hebt geleerd". Zegt Xara..Die avond zitten alle Oerieboeries heerlijk te smikkelen en smullen van de lekkere Paddenstoelen stammetjes, iedereen behalve Ariebarie, die zit stil in een hoekje omdat zijn vinger nog steeds pijn doet..Maar dan, als het al heel donker is roept Barto-Boerie: "Wie heeft er zin in een verrassing !!". "JAA wij" roepen alle oerieboeries. Op dat moment gaan bij alle Gnoompjes de lichtjes uit en is het zo donker dat je niks meer ziet. plotseling vliegt Papa-draak rondjes boven de tafel, terwijl hij heel grote vlammen spuwt..."WOOOW" roepen de Oerieboeries dat is mooi. En Papa-draak geeft een heel mooie vuur-show.

Iedereen is blij, behalve Ariebarie die snapt niet waarom Papa-draak wel met vuur mag spelen en hij zelf niet. En Barto-Boerie? Die staat ook te kijken en denkt: "Maar goed dat de andere Oerieboeries niet weten dat ik ook kan vuur spuwen". Want dat is een ander verhaal.

Barto-Boerie en zijn rooie sokjes.

Verhaal 14 – Boek 4 (Door opa)

Wallie de wollige mammoet.

Wat gebeurt er nu weer in het Oerieboerie-dorp..Bonk,,Bonk,,Bonk,,Bonk..en bij elke Bonk trillen de paddenstoelenhuisjes.

Xara en alle andere Oerieboeries rennen de straat op. Het Bonk geluid komt steeds dichterbij en wordt steeds luider. Heel voorzichtig gaat Ariebarie wat dichterbij kijken en wijst ineens met zijn vinger in de lucht, en roept:” Kijk daar bij de miranja-rivier, daar staat een giga-grote behaarde olifant!! Wel 20 meter hoog, met 2 super-lange slagstanden”..Het Bonk,,Bonk geluid is gestopt en alle Oerieboeries gaan nu kijken. En ja, daar staat een heel grote olifant, helemaal bedekt met lange haren, en veel hoger dan de boomtoppen, zoiets heeft nog nooit iemand in heel het sprookjesland gezien.

”Kom Ariebarie” zegt Xara, ”We gaan vragen of we deze harige olifant ergens mee kunnen helpen”. Maar dan moet de harige olifant plotseling lachen en broemt:” Ik? Een harige olifant?...hahahah. Nee hoor, ik ben Wallie de wollige mammoet, en ben onderweg naar de grote ijsvlakte om aan mijn winterslaap te gaan beginnen, weten jullie toevallig waar de grote ijsvlakte is? Want eens in de 100 jaren moeten wij mammoeten een heel lange winterslaap doen”.

”Natuurlijk weten we waar dat is”. Zeggen Xara en Ariebarie, ” kom we gaan, ik loop wel voorop” Zegt Ariebarie, en hij pakt de slurf van Wallie vast. En zo liepen Ariebarie, Xara en Wallie helemaal tot de grote ijsvlakte. Maar dat is wel een rare vertoning. Een piepklein Oerieboerie-jongetje en daar achteraan een 20 meter grote mammoet. Eenmaal op de grote ijsvlakte aangekomen zocht Wallie de grootste ijsgrot uit en ging lekker liggen slapen. En omdat Ariebarie en Xara nu toch dichtbij Baby-draakje zijn, gaan ze daar lekker op visite.

Ariebarie

Wallie de wollige mammoet.

Verhaal 15 – Boek 4 (Door opa)

Groot- Klein?

Het is een paar dagen geleden dat Xara En Ariebarie de wollige mammoet naar de ijsgrot hebben gebracht voor zijn winterslaap. Maar die avond ligt Ariebarie in zijn kleine bedje en denkt aan Wallie, "hij zal het toch niet koud hebben?": vraagt hij zich af..op dat moment hoort Ariebarie getrippel buiten, en denkt dat zal de mars-boerie wel zijn, want die komt elke avond om paddenstoelen-taartjes te halen bij de bakker.

De volgende avond ligt Ariebarie weer in zijn bedje, maar nu hoort hij het getrippel veel dichterbij, zelfs in zijn slaapkamer en onder zijn bedje.."Heb ik last van muizen? Denkt Ariebarie en voorzichtig kijkt hij onder zijn bedje.. PIEW,,PIEW help me Ariebarie!! Hoort hij met een hoog stemmetje. En meteen herkent Ariebarie wie er onder zijn bedje zit, het is Wallie de wollige mammoet, maar dan piepklein. "Wat is er gebeurt?" vraagt Ariebarie. En Wallie begint te vertellen: "Ach Ariebarie ik was net begonnen met mijn winterslaap. Maar plots werd ik wakker werd van een heel akelige stem..en een soort van toverspreuk..Toen ik me omdraaide stond daar Svetlaan de gemene heks. En vervolgens begon ik te krimpen, steeds kleiner en kleiner. En nu ben ik zelfs kleiner dan een muisje. En ben ik weggerend naar het Oerieboerie-dorp, voordat Svetlaan me kon pakken. Maar gelukkig weet Ariebarie de oplossing en samen met Wallie gaan ze naar Kristelientje de wensvlinder.

En Ariebarie vertelt in rijm-vorm aan Kristelientje:" **Kleine hoed, Grote hoed, maak van Wallie weer een echte mammoet"**. En floep, Wallie is weer giga-groot. Maar voordat Ariebarie die wens aan kristelientje vertelde heeft hij nog vlug een selfie gemaakt met piepkleine Wallie op zijn hoofd..

Ariebarie met Wallie op zijn hoofd.

Verhaal 16 – Boek 4 (Door Yva)

Het rammelaar blokje.

Op een dag was Ariebarie door sprookjesland aan het wandelen. Hij ging helemaal naar het verre oosten. En daar kwam hij een klein speelgoedje tegen. Het was een vierkant blokje en die lag zomaar tussen het gras. Ariebarie raapte het doosje op. Het maakte geluid. Het rammelde een beetje! Hij keek ernaar en zag een klein balletje en allemaal gangetjes. Het leek wel een doolhof in een blokje! Maar er was nog iets speciaal aan dit blokje... er stonden rare tekentjes op. Aan de ene kant stond er: **打开** en aan de andere kant stond er **锁定**... Wat zou dat willen zeggen? dacht Ariebarie. Het lijkt wel op een vreemde taal. Hij wist het niet, maar hij ging het spelletje spelen. Opeens drukte hij op een mini knopje. Het woordje **打开** was een knopje! En Ariebarie wist niet wat het knopje deed. Hij zei: 'ik wou dat ik wist wat het betekende.' Op dat moment kwam er een kleine, groene rook wolk uit het blokje. En de rookwolk begon te praten! Hij zei: '**打开** betekend **OPEN**'. Daar schrok Ariebarie een beetje van. Wat zou er open zijn? Het blokje was nog gewoon een normaal blokje... Dus hij stelde nog een vraag: 'Wat is er open?' En de groene rookwolk zei: '**Het spel van de Wens is geopend.**'... Daar begreep Ariebarie niet zoveel van. Hij ging weer verder spelen en toen ineens begon het te regenen. 'Nou hee', zei Ariebarie, 'Ik heb geen zin in regen, dan word ik helemaal nat! Ik wou dat de zon weer scheen.' En opeens lichtte het blokje groen op. En verdwenen alle regendruppeltjes en kwam de zon weer terug! Ariebarie keek versteld naar het blokje. 'Wauw', dacht hij. Dit is wel een heel speciaal blokje! En toen dacht Ariebarie: 'Wat zou er gebeuren als ik op het andere knopje klik?' En dat deed hij. Hij klikte op het **锁定** knopje. En op dat moment kwam de regen weer terug! Hij vroeg aan het blokje: 'Wat betekend dat knopje?'. Maar het blokje zei niks meer. Het regende steeds harder en harder en het blokje deed helemaal niks meer. Ariebarie klikte snel op het eerste, **OPEN**, knopje. Hij vroeg: 'Wat betekent het andere knopje?' En het blokje kreeg weer een groene rook wolk en zei: '1 knop betekend **OPEN** en de andere knop betekend **GESLOTEN**.' Nu begreep Ariebarie het ineens! Als het **OPEN** knopje aanstond, begon het blokje te praten en kon je dingen wensen. Maar wanneer het **GESLOTEN** knopje aangeklikt werd, ging het blokje slapen... en zouden alle wensen weer terug gaan naar hoe ze eerst waren? Dat ging Ariebarie testen! Het regende nog steeds heel hard, dus Ariebarie zei snel: 'Ik wou dat de regen stopte!' En dat gebeurde meteen. En toen kreeg hij een ideetje. Hij liep met het blokje terug naar oerieboerie dorp. Naar Xara toe. En toen hij bij haar was zei hij tegen het blokje: 'Ik wou dat Xara een gouden armband om had.' En ja hoor! Xara keek naar haar arm en schrok. Wat was dat ineens? En Ariebarie legde haar uit wat het blokje deed. Maar Ariebarie wilde heel graag weten wat er zou gebeuren met de armband wanneer hij het **GESLOTEN** knopje in zou drukken. Dus dat deed hij. En ineens was de armband verdwenen en begon het weer heel hard te regenen.

'Wauw', dacht ook Xara. En ze zei: 'Dit is een heel speciaal blokje, Ariebarie! Als dit blokje in de handen van de snarfen of Svetlaan de gemene heks zou vallen, dan kunnen er hele spannende dingen gebeuren in sprookjesland! We moeten dit blokje beschermen met onze levens, Ariebarie!! Met dit blokje kan iedereen die gemeen is alles doen wat ze willen!'... Xara was een beetje in paniek vanwege de sterke toverkrachten van het blokje. Ze wilde er liever niks van weten... en ze dacht weer terug aan die keer dat ze een toverstokje in het bos had gevonden en bijna onder een berg cupcakes terecht was gekomen en dat heel oerieboeriedorp toen onder de aardbeien jam kwam te zitten. Nee, dit soort magie is niks voor Xara. 'Maar we moeten het blokje beschermen! Kom, Arie, we gaan meteen naar Koning Robinio toe, hij weet vast wel een manier om dit blokje nooit in de handen van de gemene snarfen te laten vallen.' Maar Ariebarie moest eerst even uitrusten. Later deze middag gingen ze samen door het Silicanen Doolhoof naar Koning Robinio en daar legden ze het hele verhaal uit. Koning Robinio luisterde goed en knikte en de oerieboeries lieten het blokje bij hem achter. Maar wat de koning met het blokje heeft gedaan? Dat is een ander verhaal...

Verhaal 17 – Boek 4 (Door opa)

Tuttelientje en Tutteleintje.

“Oh NEEEE”. Denkt Xara wanneer ze lekker rustig op het bankje voor haar paddenstoelenhuisje zit. “Daar heb je ze weer !!.. De kwebbelende Tuttelientje en Tutteleintje, die altijd opscheppen over hun mooie merk- kleertjes en dan tegen elke andere Oerieboerie vertellen dat hij of zij er belachelijk uitziet. Want niet iedereen heeft altijd geld om mooie kleertjes in het winkeltje van Moon te kopen”. En ja hoor, de 2 Tuttebellen komen recht op Xara af en beginnen meteen te vertellen dat Groen haar ZOOO uit de mode is, en dat rode sokjes ZOOO vorige week mode zijn... Al die tijd zegt Xara niks en wacht rustig tot de 2 tuttebellen zijn doorgelopen. En even verderop ook Ariebarie gaan lastig vallen met ongewenste kledingadviezen. Ariebarie vindt dat ook niet leuk want hij heeft al 20 jaar hetzelfde aan, en dat bevalt hem goed. “Het lijkt de modopolitie wel” roept Ariebarie naar Xara als Tuttelientje en Tutteleintje eindelijk weg zijn. “Ja Arie, ik heb daar mijn buik ook vol van”. zegt Xara “Elke keer een hoop commentaar op onze kleding”.

Die middag is Xara bij Moon in het kledingwinkeltje en verteld over Tuttelientje en Tutteleintje. Samen smeden ze een plannetje om die 2 tuttebellen een lesje te leren..

De volgende dag al heel vroeg gaat de winkelbel van Moon, het zijn de 2 tuttebellen, Maar wat zien ze? Alle kleertjes in de winkel zijn gemaakt van oude aardappel zakken? “Dat is nu de mode” vertelt Moon. En ze verkoopt de oude aardappel kleding aan de 2 tuttebellen, Moon kon haar lach maar moeilijk binnen houden.

En daar lopen nu Tuttelientje en Tutteleintje in hun oude aardappel kleding door het Oerieboeriedorp..zonder zelf te weten dat nu elke andere Oerieboerie hen uitlacht...

Tuttelientje en Tutteleintje.

Moon.

Verhaal 18 – Boek 4 (Door opa)

Hebben..hebben.

Conny de regenboog pony staat lekker in het paddenstoelenveldje en eet tussen de paddenstoelen het verse gras....“MMMM heerlijk” denkt ze, maar plots kijkt ze op en ziet tussen de bomen Svetlaan lopen, met en grote zak op haar rug...Svetlaan loopt door en pakt alles wat los en vast zit, elk takje worteltje, eikeltje.. terwijl ze “hebben, hebben, hebben” roept.. Achter Svetlaan loopt luie-Snarf, en hij strooit de hele tijd een soort van toverpoeder over Svetlaan...Heel voorzichtig gaat Conny wat dichterbij kijken en hoort luie-snarf zeggen :“ *hokes pokes hak en stop alles wat je ziet in deze zak*”... terwijl luie-snarf nog meer toverpoeder over Svetlaan strooit..

Svetlaan is nu aangekomen in het Oerieboerie-dorp en alle Oerieboeries rennen bang weg.. En bij de bakker gebeurt hetzelfde, Svetlaan blijft staan en zegt “hebben, hebben, hebben” en alle paddenstoelentaartjes verdwijnen in haar zak. Vervolgens loopt Svetlaan naar de kledingwinkel van Moon en stopt voor de deur en zegt:“ hebben, hebben, hebben”. En alle kleertjes zitten ineens in haar zak.. Al die tijd loopt luie-snarf nog steeds achter Svetlaan en blijft toverpoeder strooien. En denkt:“ Haal jij alles maar weg, gemene heks, want dan hoef ik het niet weg te halen en word ik dus niet moe..”

Na een paar uren is Svetlaan en luie-snarf vertrokken uit het Oerieboerie-dorp en alle Oeries durven weer tevoorschijn te komen.. “Help” Roept Xara, die gemene heks heeft zelfs mijn bedje en de hele keuken in haar zak gestopt...“Hier ook” roept Ariebarie, mijn dak de meubeltjes en de race-auto zitten ook in haar zak”. Elke Oerieboerie is wel iets kwijt..

Later die dag vertelt Xara het verhaal aan Mimi de Fallstaf fee. En Mimi weet precies welke toverspreuk luie-snarf heeft gebruikt, het is de hebzucht-spreuk...Want door die spreuk laat luie-snarf iemand anders het vuile werk opknappen zonder zelf moe te worden. Maar Mimi weet ook de oplossing, Ze pakt haar fallstaf-toverstok, en zegt:“ *Jij wou hebben, hebben, maar door die zak op je rug gaan nu alle spulletjes terug*”.. En plotseling is alles weer normaal, elke Oerieboerie heeft zijn spulletjes terug.. En luie-snarf? Die moet rennen voor zijn leven want alle andere Snarfen zitten achter hem aan, Hij had namelijk al die gestolen spulletjes al aan de andere Snarfen verkocht.

Verhaal 19 – Boek 4 (Door opa)

niet in mijn HUM.

“En wie komt daar nu weer aangesjokt”, vraagt Xara aan Ariebarie, Het is Conny de regenboog-pony, En ze loopt heel langzaam met haar hoofd naar beneden. “Wat is er Conny” vraagt Xara. “Ow niks”, zegt Conny” ik zit alleen niet in mijn HUM:”. “In me wat?” Vraagt Xara. “Nou ik heb gewoon nergens zin in en alles is me teveel, dat noemen de grote mensen : In mijn HUM zijn”.

En Conny loopt weer langzaam verder.

Xara en Ariebarie snappen er nog steeds niks van, en de rest van de dag gaan ze op zoek naar een HUM om Conny weer wat blijer te krijgen. Ze vragen aan iedereen in het Oerieboerie-dorp of er ergens een HUM ligt, maar er is niemand die dat weet.

De allerlaatste aan wie ze het vragen is Kijzer Abel. Die denkt even diep na en zegt:” Ik denk dat jullie het verkeerd gehoord hebben? Want het is niet HUM, maar een hummeltje. En als jullie nu even mijn gras maaien krijgen jullie van mij het mooiste hummeltje dat bestaat”. Nou dat laten Xara en Ariebarie zich geen 2 keer zeggen, ze rennen naar het schuurtje van Kijzer Abel en halen de grasmaaiers. En supersnel is al het gras gemaaid, “Deze hebben jullie verdiend” zegt Kijzer Abel en hij geeft een klein porseleinen beeldje van een meisje op een pony aan Xara en Ariebarie.

Het is al bijna donker als Xara en Ariebarie terug in het dorp zijn. Ze lopen naar Conny.: “Hoi Conny, we hebben een verrassing voor jou”. En laten het beeldje zien..“WOOOW is dat voor mij?” roept Conny. “zo iets moois heb ik nog nooit gezien”.

Het beeldje staat nu bij Conny op haar slaapkamer en elke keer als ze er naar kijkt wordt ze weer blij, Ze is dus nooit meer uit haar HUM door een hummeltje.

Hummeltje.

Verhaal 20 – Boek 4 (Door Yva)

Het circus.

Ariebarie is gek op kunstjes doen. Op een mooie dag stond hij bovenop zijn paddenstoelenhuisje en keek hij naar beneden. Oerieboeries zijn maar erg klein, dus het leek ontzettend hoog voor Ariebarie toen hij boven op zijn paddenstoel stond! Xara kwam aanlopen. Ze zag dat Ariebarie iets heel gevaarlijks aan het doen was en ze riep: 'Kom van dat dak af!! Nu!!'... Maar Ariebarie luisterde niet. Hij zei: 'Hallo Xara! Kijk naar mijn nieuwe kunstje!' En 1, en 2 en toen sprong Ariebarie zomaar met een koprol naar beneden. Het ging niet helemaal goed, hij landde op zijn billen. Maar hij had wel kriebels in zijn buik van de salto en was hard aan het lachen. Xara vond dat echt niet grappig. Ze was bang dat Ariebarie zichzelf pijn had gedaan. Maarja... Ariebarie blijft Ariebarie... en toen kreeg Xara een goed idee. 'Ik ga aan Hubo en Gerto, de knutsel boeries, vragen of ze een podium willen bouwen.' Dat snapte Ariebarie niet helemaal: 'waarom dan?'. En Xara legde het uit: 'Dan kan je op het podium gaan staan wanneer je kunstjes gaat doen en dan kan iedereen kijken. Ahaa! Dat vond Ariebarie wel interessant! En hij vertelde tegen Xara dat hij in de grote mensenwereld wel ooit iets heeft gelezen over een 'circus'. Hubo en Gerto waren al bijna klaar met het bouwen van het podium. Xara en Ariebarie nodigden iedereen uit. Niet alleen om naar Ariebaries kunstjes te komen kijken. Maar iedereen mocht ook zelf op het podium gek doen! Xara schreef alle uitnodigingen en Ariebarie tekende er steeds een gekke smiley op.

'Op Appeldag in Augustus gaat het Podium Open –

Kom kunstjes doen en gek doen en ben lekker jezelf –

Iedereen is welkom! –

Waar? Op het CIRCUS podium in Oerieboerie dorp –

Ariebarie en Xara `

En vandaag was het zover! Het is appeldag in Augustus! Xara werd wakker en ging eerst bij het bakkertje een paddenstoelen taartje eten. En daar zag ze al een paar bosnimphen vliegen. En er kwam in de verte ook een glitterkoets aan. En toen Xara klaar was met haar ontbijtje zag ze zelfs Prinses Millie en Prins Samuel vanuit het hoge Noorden! En ook Sniffel en haar gnoompjes vriendinnetjes Sofia en Charlotte waren er! Xara was ontzettend blij te zien dat er zoveel vriendjes en vriendinnetjes naar het grote Podium kwamen! Ze ging op het podium staan en riep: 'Welkom allemaal! Wij zijn heel blij dat jullie er zijn! Het podium is vanaf nu geopend! We mogen omstebeurt op het podium een kunstje doen, gek doen, een dansje doen, zingen, wat je maar wilt! Zolang je maar jezelf bent. Iedereen komt aan de beurt, dus geen zorgen. Ariebarie zal vandaag de eerste Show geven.' Xara deed een klein stapje opzij en ze wees met haar handje richting Ariebarie die op dat moment het

podium op kwam lopen. En Xara zei: 'SHOW TIME!' Ariebarie wist al precies wat hij ging doen. Hij wou iedereen laten zien hoe goed hij kon springtouwen, op 1 been! Nadat hij op zijn billen was gevallen kreeg hij applaus van iedereen. Daarna waren de bosnimfen aan de beurt. Zij deden een heel mooi, vliegend, dansje en klapperden steeds heel sierlijk met hun vleugeltjes. Ook zij kregen een applaus van iedereen! Sniffel zong een heel mooi lied, Yvana de witte fee toverde een paar witte konijnen uit een hoed, en de gnoompjes gaven een mooie lichtshow. En Prinses Millie en Prins Samuel waren als laatste aan de beurt. Ze hadden er nog niet over nagedacht wat ze zouden doen. Prins Samuel werd een beetje verlegen op het podium. Maar Prinses Millie vond het wel een heel leuk idee om gewoon lekker gek te gaan doen! Ze trok gekke bekken en deed net alsof ze kleiner en kleiner werd en sprong dan ineens weer hoppa de lucht in, en al gauw ging Prins Samuel met haar meedoen. Hij zag Prinses Millie iets grappigs doen en zei: 'Me do that', en hij deed haar na. Samen hadden ze de grootste lol op het podium en waren ze helemaal vergeten dat iedereen aan het kijken was! Ze renden rondjes achter elkaar en bleven maar lachen en lachen. En toen zei Xara: 'Dit is misschien wel de leukste show van allemaal! Ze zijn totaal vergeten dat wij meekijken, zoveel plezier hebben ze samen!'

Verhaal 21 – Boek 4 (Door Yva)

Van Babydraakje naar Kindjedraakje!

Vandaag was het zo ver. De dag waar babydraakje al een tijdje naar uitkeek. De zomer was voorbij en haar eerste schooldag begon! Mamadraakje had babydraakjes haartjes mooi gemaakt met strikjes en speldjes en van papadraak kreeg ze een mooie rugzak. 'Waar heb ik die voor nodig?' vroeg babydraakje. En papadraak keek haar trots aan. 'Om een goede draak te worden, leer je niet alleen maar vliegen en vuurspuwen, kindje, je leert er ook dingetjes op papier. En in deze rugzak kan je alle papieren en potloden stoppen.' En daar snapte babydraakje weinig van. Eenmaal op school aangekomen gaven papadraak en mamadraak haar nog een dikke knuffel en stond ze er vanaf toen alleen voor. Gelukkig waren daar ook allemaal andere kindjedraakjes! En een juf-draak. Zij klapte in haar handen en alle draakjes gingen in 1 lange rij staan. Ook ons kindje-draakje. En toen liepen ze allemaal achter elkaar aan de school binnen. En daar begon de Juf te vertellen: 'Welkom op school, draakjes. Vandaag ga ik jullie leren rekenen!' Niet alle draakjes werden daar blij van. Maar ons kindjedraakje wist nog niet goed wat dat was. Iedereen kreeg een papiertje en daar stond vanalles op:

2 oerieboeries in gevaar	+ 1 snelle draak	= 2 oerieboeries in veiligheid
---------------------------------	-------------------------	---------------------------------------

5 gemene snarfjes	+ 1 lieve draak	= 5 lieve snarfjes
--------------------------	------------------------	---------------------------

1 vlam in het bos	+ 1 vuurspuwende draak	= 1 veilig bos zonder vuur
--------------------------	-------------------------------	-----------------------------------

100 oerieboeries	+ 1 sterke draak	= 100 oerieboeries op je rug
-------------------------	-------------------------	-------------------------------------

3 gemene ridders	+ 1 slimme draak	= 0 gemene ridders
-------------------------	-------------------------	---------------------------

1 prinses in een hoge toren	+ 1 vliegende draak	= 0 opgesloten prinsessen
------------------------------------	----------------------------	----------------------------------

7 mensen in de echte wereld	+ 1 echte draak	= 7 bange grote mensen
------------------------------------	------------------------	-------------------------------

3 kindjes in de echte wereld	+ 1 vriendjes draak	= 3 fantasierijke, blije kindjes
-------------------------------------	----------------------------	---

En zo leerde kindjedraakje allerlei wiskunde sommetjes. Niet alleen alle cijfertjes van 0 tot 100, maar ook PLUS en IS. En daarnaast kreeg ze al meteen het idee dat elke grote draak ergens anders goed in is. Je hebt inderdaad lieve draken, vuurspuwers, sterke draken, slimme draken, goeie vliegers, vriendjes draken, zingende draken en ook echte draken.. maar dat zijn wij allemaal, dacht ze! Al wist ons kindjedraakje nog niet dat sommige grote draken in de echte mensenwereld geweest waren. Maar dat is een les voor een andere dag. Voor de rest mochten alle kindjesdraakjes met elkaar spelen op de klimrekken. En in een hele grote grot kregen sommige draakjes vliegles. Ons kindjedraakje kon al heel goed vliegen, dat had ze thuis al geleerd, maar andere draakjes konden dat nog niet. Dat leerden ze in de grote grot. Het was heel mooi om te zien! Omdat het daarbinnen zo donker was, vlogen er een paar gnoompjes die licht gaven en stonden er hier en daar fakkels. En steeds wanneer er een fakkel uit was gewaaid door de wind van de vleugels, dan mocht er steeds een ander draakje proberen om zoveel vuur te spuwen dat de fakkel weer aan ging en begon te branden. Ons kindjedraakje vond het allemaal erg interessant en heeft zelf ook vuur proberen te spuwen! Maar dat lukte nog niet heel goed. Toen de school voor vandaag klaar was zei de Juf: 'Julie mogen allemaal naar huis. Tot morgen!' En papadraak en mamadraak stonden al bij de poort te wachten. Ze gaven elkaar een dikke knuffel en toen begon ons kindjedraakje vollop te vertellen over haar avonturen van vandaag. Mamadraak en papadraak keken elkaar tevreden aan, en ze wisten dat hun kindjedraak het heel leuk had gehad op haar eerste schooldag. Thuis kreeg ze pittige peper koekjes met chocolade saus te eten, dat was babydraakjes favoriet! Maar... nu is het geen babydraakje meer. Echt een kindjedraakje. Met een rugzakje vol met reken sommetjes.

Verhaal 22 – Boek 4 (Door een bezorgde inwoner van Valkenswaard)

Open brief aan het Valkenswaards weekblad.

Ik geloof niet in fabeltjes of sprookjes en al helemaal niet in kaboutertjes, elfjes en zulke dingen. Maar ik moet dit toch even kwijt:

Het gebeurde een paar maanden geleden, ik was savonds mijn hond aan het uitlaten, nog vlug een rondje voor het slapen gaan, ik was vlak bij de Dommelsche Bierbrouwerij. Toen ik plotseling een klein grijs autootje zag rijden, heet reed op het fietspad, vlak tegen de trottoirband. Ik zie dat en denk "daar is iemand met zo een op afstand bestuurbare speelgoed-auto aan het spelen". Ik lette er verder niet op, totdat het autootje ineens onder een struik stopte, Ik zeg nog tegen mijn hond: "Fido mooi af". En ben zelf heel stil achter een boom gaan staan, want dan kon ik het beter zien, Het volgende gaat u niet geloven, Uit het kleine autootje komt een piepklein mannetje, Met rare gestreepte kleertjes. Ik schrok me een hoempa. En bleef kijken. Vervolgens kruipt dat kleine mannetje via een openstaand raam de brouwerij binnen..Op dat moment dacht ik dat ik droomde, maar ik zag toch echt een klein mannetje. Vervolgens gebeurde er een paar minuten niets, totdat het kleine mannetje uit de brouwerij gerent kwam, Hij sprong in zijn autootje en reed snel weg.

Nogmaals ik geloof niet in sprookjes of fabeltjes, maar ik weet wat ik gezien heb. De maanden daarna ging ik elke avond met Fido hetzelfde rondje lopen op hetzelfde tijdstip, maar heb het mannetje nooit meer gezien....Totdat ik toevallig bij Gall en Gall in de winkel stond, En wat zie ik? Het kleine mannetje staat op het etiket van een bierflesje...

WEEKBLAD 4 mei 2022
18
WWW.VALKENSWAARDSWEEKBLAD.NL

 3	 7	 7	 9	 11
---	---	---	--	--

Zo vierde Valkenswaard Koningsdag

Valkenswaardse lintjesrengen: zeven gelukkigen

4 mei: 'Vanavond ben ik twee minuten stil'

Vrolijke gezichten bij RKV's schoolvoetbaltoernooi

Geen 'knollen voor citroenen' in corsowereldje

Dit is het autootje dat ik zag.

En deze flesjes staan bij Gall en Gall.

VOS
MAKELAARS

VERKOOP AANKOOP TAXATIES

Willebrordslaan 50a, Waalre
Tel. 040-2823790
www.vosmakelaars.nl

BERGMANS
FASHION OUTLET

**TOT 60%
GOEDKOPER!**

BEST BRANDS, BEST PRICES!

CENTRALE OERDE, MEERDE, WERDE EN VERDERDE
BERGMANSOUTLET.COM

Huisstijl & Campagnes
De Lokale Verbinder
www.dammediacentrum.nl

GALL EN GALL
DE WAALE

Verhaal 23 – Boek 4 (Door Yva)

Magisch water.

Prinses Millie en Prins Samuel waren samen met Xara en Ariebarie aan het wandelen. Ze liepen helemaal richting de minderminnen zee. En daar hoorden ze ineens een stem vanachter de bomen. Ze keken allemaal om, maar zagen niemand. De stem zei: 'Er zit magisch water in deze paddenstoel. Als je het magische water aanraakt, dan kun je onder water ademen.' Er verscheen een roze, paarse rookwolk en ineens stond daar een hele mooie paddenstoel. Met helder water erin! Maar nog steeds zagen de vrienden niemand. Ze wisten niet wie daar was. 'Hallo?' vroeg Xara... En Ariebarie ging verder: 'Jij daar, achter de bomen, wie ben jij?!' Maar niemand reageerde. Samuel en Millie liepen allebei via een andere kant om een grote boom heen, maar ze zagen niemand en er rende ook niemand weg. Wat vreemd! Waar komt deze magische paddenstoel vandaan? 'Wat maakt het uit waar hij vandaan komt, we gaan onder water zwemmen!' riep Ariebarie vrolijk. Maar Xara was het daar niet mee eens. 'We kunnen niet zomaar magisch water aanraken, misschien doet het water wel iets heel anders dan wat de stem zei...' En daar wist Prins Samuel wel wat op. 'Let op, ik zal als eerste proberen. Als het mis gaat, breng me dan zo snel mogelijk naar Leintje het geneesdolfijntje.' Xara keek Samuel met grote ogen aan... 'Dat doe je niet, Prins! Dat is veel te gevaarlijk!' Maar Ariebarie knikte heel goedkeurend naar Prins Samuel. En Prinses Millie? Die was gewoon blij dat ze niet als eerste hoefde. Zij wist namelijk allang dat haar broertje wel zou proberen of het magische water echt iets deed. Prins Samuel liep richting de mooie, met water gevulde, paddenstoel. Hij tilde hem op en wilde er 1 vinger instoppen. Xara riep nog: 'Nee!', maar de prins deed het toch. Hij haalde zijn vinger er weer uit en het magische water drupte langs zijn arm. Prins Samuel voelde zich heel goed. Hij rende richting de zee, klom op een grote rotsblok en met een mooie sprong, dook hij zomaar de zee in! Prinses Millie, Ariebarie en Xara stonden langs de kant te kijken. Waar zou Prins Samuel nu zijn? Hij is nu al best een tijdje in de zee... Zou hij echt onder water kunnen ademen? En op dat moment sprong de prins met een boogje van links naar rechts, net zoals dolfijnen in het water kunnen springen! En tijdens de sprong riep hij: 'Het magische water werkt echt!' Toen hoefde Ariebarie natuurlijk niet langer te wachten. Hij dipte snel zijn vingers in de paddenstoel en ook hij dook in de zee. Xara en Prinses Millie keken elkaar lachend aan... Jongens toch! Maar ook de meiden lieten zich niet langer tegenhouden toen ze zagen dat ook Ariebarie veilig was. Maar toch, om extra veilig te zijn, druppelde Prinses Millie wat extra magisch water over haar hoofd, en dat deed ze ook bij Xara. 'Hoe meer magie, hoe veiliger...' en daarna sprongen de meiden ook in de zee. Een hele grote PLONS, van prinses Millie, en een mini plonsje van het oerieboerie meisje Xara. Onder het water konden ze inderdaad goed ademen, dat was nieuw! En ze konden ook heel goed kijken. Ze zagen allemaal visjes, en een schildpad zwemmen. Maar waar zijn de jongens? En toen wees Xara helemaal naar beneden. Daar waren ze. Prins

Samuel en Ariebarie waren samen al helemaal naar de bodem van de zee gegaan. En wat zien ze daar? Een klein beestje met een krulstaartje. Die is mooi!! Dat beestje, dacht Prinses Millie, is bijna net zo magisch als het magische water... Wat zou het zijn? En toen kwamen onze vriendjes erachter dat ze ook onder water konden praten! Xara vroeg aan het beestje: 'Wat ben jij voor een beestje?' Waarop het beestje zei: 'Ik ben een paardje!' En toen begonnen Ariebarie en Prins Samuel te lachen.. Hahaha, nee beestje, paardjes hebben vier voetjes en staan op het land!' Maar Prinses Millie stelde nog een vraag: 'Wat voor paardje ben je dan?' En toen zei het paardje: Ik ben een zee paardje! En dit is mijn huis. Kom, volg mij, ik zal jullie veel meer zeepaardjes laten zien. Hier achter de planten wonen wij allemaal'. Prins Samuel en Ariebarie geloofden het paardje niet. Paardjes wonen toch niet in de zee. Maar met zijn viertjes volgden ze het zeepaardje. En oh! Wat zagen ze daar? Heel veel zeepaardjes! Met lieve kronkelstaartjes. Wat ontzettend mooi! En sommige zee paardjes hadden hun staartjes in elkaar gedraaid, en waren samen in de zee aan het drijven. En toen zei hun nieuwe vriendje: 'Dat doen wij als we verliefd zijn, als we de ander niet kwijt willen raken, dan draaien we onze staartjes in elkaar en blijven we altijd samen'. Ariebarie keek verlegen naar Xara... Xara zag dat en ze pakte zijn handje vast. En samen dreven ze in de zee. Net zoals verliefde zeepaardjes! Na het hele zwemmen in de zee avontuur gingen onze vriendjes weer allemaal naar oerieboerie dorp toe. Even een lekkere paddenstoelen pastij eten!

Verhaal 24 – Boek 4 (Door opa)

Spreekwoorden.

De hele dag regent het al in het sprookjesland. Xara en Ariebarie zitten binnen aan de keukentafel en kijken naar buiten, Waarop Xara zegt: kijk het regent nu pijpensteeltjes. . Ariebarie kijkt naar buiten en zegt; "ik zie helemaal geen pijpensteeltjes". Waarop Xara uitlegt dat het een soort van spreekwoord is, als het hard regent. Net zoals in Engeland waar ze zeggen "It is raining cats and dogs", Ariebarie kijkt een beetje verbaasd? Want in welk land regent het katten en honden?. Xara moet lachen en legt uit dat ook die katten en honden een spreekwoord is voor een heel harde regenbui. De rest van de middag blijven Xara en Ariebarie lekker binnen en spelen spelletjes.

S'avonds regent het nog steeds heel hard, totdat Ariebarie wakker wordt van de Mars-boerie op het dak, want die komt elke avond paddenstoelen taartjes halen.

Arie kijkt uit zijn raampje, en net op dat moment schuift de mars-boerie door de regen van het dak af en valt op de grond, De mars-boerie staat vlug weer op en rent met de taartjes naar zijn vliegende schotel, Waarop Ariebarie heel hard naar Xara roept": Ik heb net een nieuw spreekwoord uitgevonden:" Het regent Mars-boeries...Haahhaah".

Verhaal 25 – Boek 4 (Door opa)

overstroming.

De regen in het sprookjesland houdt maar niet op. het regent al 3 weken. De miranja-rivier is al op veel plaatsen overstroomd. En iedereen maakt zich zorgen.

Kijzer Abel is druk bezig om een slotgracht rond zijn kasteel te graven, en Koning Robinio heeft een muur van computerchips rond zijn kasteel gemaakt om het water buiten te houden. In het Oerieboerie-dorp heeft iedereen rubberen laarsjes aan, omdat het water de Paddenstoelenhuisjes binnengestroomd komt. Er staat al 5 centimeter water in de straat, Overall liggen zandzakjes voor de deuren, en zijn de Oerieboeries met kleine emmertjes bezig om het water uit hun paddenstoelenhuisjes weg te halen. 5 centimeter is heel veel water omdat een Oerieboerie maar 20 centimeter groot is..

En wat doet Ariebarie? Die zit lekker te spelen met zijn rubberen eentjes in het water in zijn keukentje..Plons..Plons..Plons, daar komt Xara aangerent, naar het huisje van Ariebarie. "Kom Arie, je moet meehelpen om het dorpje droog te houden"... "Waarom?" zegt Ariebarie, want nu kan ik lekker met mijn eentjes in de keuken spelen"... Nu wordt Xara een beetje boos.: "Hee Ariebarie!! ...terwijl jij zo leuk speelt lopen alle huisjes onder water...En in een nat huis kan de bakker geen paddenstoelen-taartjes maken, dan heb JIJ dus niks te eten straks".. "WOOOW" roept Ariebarie.. "Ik kom meteen helpen. Waar is mijn emmertje?".. "Want een dag zonder paddenstoelen-taartjes kan natuurlijk niet:,"

Het regent nog steeds hard, maar alle Oerieboeries staan schouder aan schouder en geven telkens een volle emmer water aan de volgende in de rij, de rij loopt helemaal door tot de verboden ravijn, want daar staat nog geen water in...Na 3 dagen doorwerken is het dorpje en de rest van het sprookjesland droog..

Behalve de verboden ravijn..Want dat is nu een zwembad geworden.

Verhaal 26 – Boek 4 (Door Yva)

Bellen.

Prins Samuel was fijn aan het klimmen in de bomen van het paleis. Prinses Millie niet, ze keek vanuit haar slaapkamer raam uit over de tuinen en zag in de verte haar broertje klimmen. Ze bleef een hele tijd kijken om te zien of het wel goed zou gaan. Het ziet er namelijk altijd wel spannend uit wanneer de kleine prins in hoge bomen klimt... alsof hij elk moment naar beneden kan vallen! Maar dat is niet wat er nu gebeurt. Vanuit het raam ziet Millie iets kleurrijks glinsteren. En het vliegt in de lucht vlakbij de prins! Wat zou het zijn en waar komt het vandaan? Dat kon ze niet goed zien. Ondertussen was Prins Samuel nog steeds fijn aan het klimmen, van de ene boom hoppa in de andere boom. Hij pufte en zuchtte, want het was wel zwaar werk om zo hoog te klimmen. En wanneer hij uitblies, kwam daar ineens een kleurrijke bel uit zijn mondje! 'Oh Wauw', dacht de prins, 'dit is net bellenblaas, maar dan zonder stokje!'. Hij blies nog een keer. En daar kwam een hele grote bel. En de zon scheen daar heel mooi op, deze bel kleurde mooi oranje en groen. Prinses Millie keek vanuit de verte en besloot maar eens naar haar broertje toe te gaan. Al die kleurrijke bellen vond ze maar raar. Zou het veilig zijn, of zou het een gemeen plannetje van Svetlaan de gemene heks of misschien van de snarfen zijn? Zou iemand haar broertje pijn willen doen met magische bellen?

Maar het was niks van dat! Eenmaal bij haar broertje aangekomen liet Prins Samuel aan Prinses Millie zien wat hij ineens kon! De prins was er zo trots op. Hij kon kleurrijke bellen ademen! En nu Millie ziet dat Samuel veilig en vrolijk is, kan ze er wel mee lachen. 'Dat is mooi in de lucht! Kom!', zegt ze, 'we gaan dit aan Ariebarie laten zien, en ook aan Xara!' En dat deden ze. Op de witte paarden reden ze samen helemaal naar oerieboerie dorp. En daar zagen ze hun vriendjes. 'Kijk naar Prins Samuel! Hij kan bellen ademen!' En ineens stonden alle oerieboeries om de prins heen. En hij blies een rood-gele bel. En daarna een kleine blauwe. En nog een hele grote met paars en oranje. En alle oerieboeries stonden heel verwondert te kijken. 'Dat is gaaaaf!' riepen ze! Maar we kennen allemaal onze vriend Ariebarie. Hij kreeg het idee om een bel te poppen met zijn vinger... hij rende achter een oranje bel aan, stopte zijn vinger er doorheen en opeens begon de gespatte bel te praten. 'Arie Barie Blije Bel'.

Hee, wat was dat nou? Dit hadden de prins, prinses en alle oerieboeries nog nooit gezien. Wat zou het betekenen? En op dat moment rende het bakkertje ook achter een bel aan. Hij popte een blauw-groene bel, en die zei: 'Makkertje, Bakkertje, Koek en Cake'. Dat vonden de andere oerieboeries wel grappig. Xara probeerde er ook 1, een roze bel, en die zei: 'Xaaa, Ra, Denkt, Na.' En toen was Moon aan de beurt. Ze popte een fel gele bel: 'Nieuwe, Kleertjes, Schoon bij Moon.' En dat vond Moon zo een mooi zinnetje dat ze die voortaan boven op haar paddenstoelen winkeltje ging schilderen! Prins Samuel was moe geworden van al het bellen ademen. Hij ging

samen met zijn zus terug naar het hoge Noorden. Ze stapten op hun witte paarden, alle oerieboeries zwaaiden ze uit en ze reden weg. Onderweg vroeg prinses Millie: 'Wat zouden de bellen willen zeggen?' Waarop Prins Samuel zei: 'Nou, de bellen vertellen gewoon wie ze zijn, wat ze graag doen of wat ze kunnen. Wil jij ook een bel poppen?' En daar was de prinses toch wel nieuwsgierig naar. Samuel ademde een laatste bel. Millie popte hem en de bel zei: 'Meisje, Ijsje, Wijsje, Wijsneus'... Daar kon Prins Samuel wel om lachen. 'Zie je!' zei hij. 'Mijn slimme zus is een wijsneus!' Terug in het kasteel aangekomen gingen ze alletwee lekker slapen. Morgen weer een nieuw avontuur.

Verhaal 27 – Boek 4 (Door opa)

Ariebarie is astronaut.

Het is al heel erg donker buiten, en Ariebarie zit al de hele dag op het dak van de bakkerij. Hij wacht op de Mars-boerie, want hij wil hem wat vragen.

Het is bijna middernacht en daar hoort Ariebarie het geluid van de vliegende schotel. De schotel land boven op het dak en de Mars-boerie springt eruit. "Heee Mars-boerie.." roept Ariebarie, "Mag ik wat vragen?.." "Natuurlijk". zegt de Mars-boerie "vragen staat vrij". " Tja"...zegt Ariebarie. "Ik zou ook zo graag eens op Mars gaan kijken, of op de Maan. Of eens in het heelal rondzweven". De Mars-boerie schud zijn hoofdje en zegt:" dat gaat niet zo makkelijk, je moet dan eerst veel trainen en je moet natuurlijk een ruimtepak hebben". Dan pakt de Mars-boerie een tekenblaadje uit zijn vliegende schotel en tekent een ruimtepak voor Ariebarie, vervolgens pakt de Mars-boerie natuurlijk weer wat paddenstoelen-taartjes uit de bakkerij, en hij vliegt weer terug naar Mars.

De volgende dag is Ariebarie druk bezig om een ruimtepak te knutselen, hij heeft een oude regenbroek vastgenaaid aan zijn rubberen laarsjes, daarover een oude vuilniszak en oude handschoenen van Hubo, en een vissenkomp als helm. Vervolgens plakt hij een oude radio op zijn borst en schildert alles wit...Nu lijkt hij op de tekening van de Mars-boerie.

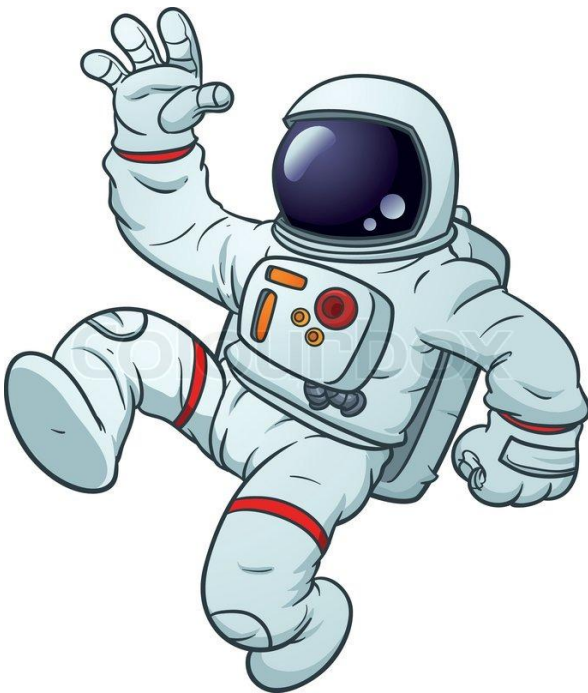
De volgende nacht zit Ariebarie weer op het dak van de bakkerij. En wat komt er nu aangevlogen? Een hele grote vliegende schotel.. De Mars-boerie springt uit de schotel en zegt:"Kijk Ariebarie, nu je ruimtepak klaar is heb ik een meer-persoons vliegende schotel meegenomen, dan kunnen we dadelijk met zijn tweeën naar het heelal. Dat laat Ariebarie zich geen twee keer zeggen, en hij springt in de vliegende schotel en gaat op een stoeltje zitten..De Mars-boerie springt er ook in en roept:" Goed vasthouden...Daar gaan we". De Mars-boerie pakt het stuurtje vast en geeft extra veel gas..En in een paar seconden vliegt de vliegende schotel recht omhoog...100 meter, 200 meter, 500 meter..zooo hoog, helemaal tot in het heelal.

Ariebarie kijkt vol verwondering uit het raampje, Sprookjesland wordt steeds kleiner, zelfs papa-draak is nu zo groot als een mini-miertje. En alle kastelen lijken wel poppenhuisjes. En hoger en hoger vliegt de vliegende schotel, totdat planeet Aarde een blauwe bol is, heel ver weg.

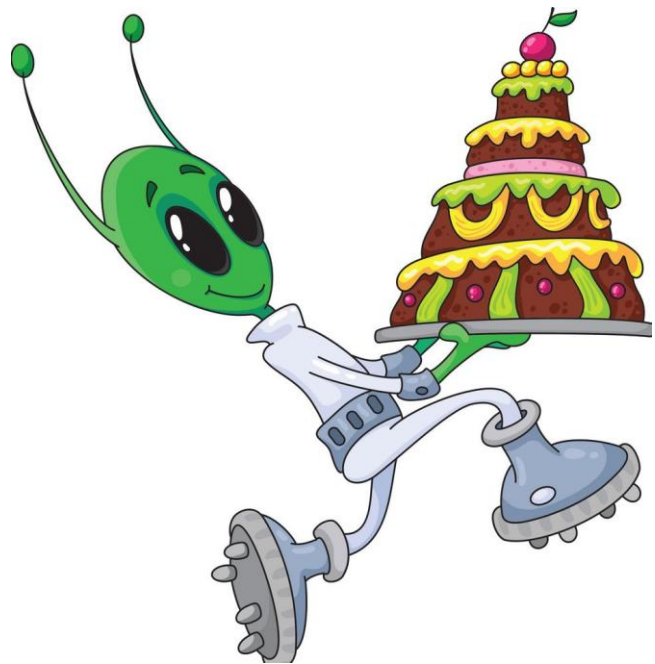
Na een paar rondjes rond de Aarde brengt de Mars-boerie onze Ariebarie weer terug op het dak van de bakkerij. "Dat was genoeg voor 1 avond "zegt hij". "Tot de volgende keer, dan gaan we verder, helemaal tot mijn huisje op Mars."

Ariebarie stapt uit de vliegende schotel en terwijl hij de Mars-boerie uitzwaait denkt hij al aan de volgende ruimte-reis....

De volgende dag vertelt Ariebarie zijn ruimte-avontuur aan Xara. Maar die gelooft er niets van. "Die Ariebarie en zijn fantasieën" ..Denkt Xara.

Het ruimtepak van Ariebarie.

Mars-boerie met paddenstoelen-taartje.

Verhaal 28 – Boek 4 (Door Yva)

Slakkenrace.

Ariebarie was aan het wandelen en hij kwam in het bos een slak tegen. En hij kreeg het idee om op de slak te gaan zitten om een slakkenrace te houden! Wat leek het hem geweldig om bovenop de slak in volle vaart door het bos te vliegen. Dus hij vroeg aan de slak: 'Mag ik op jou rug zitten? En wil je dan racen?' Maar dat vond de slak geen goed idee... hij zei: 'Ik ben gek op taartjes, dus ik race alleen maar als er een taartje op me staat te wachten op het einde van de race.' En daar kon Ariebarie wel voor zorgen. Hij klom bovenop de slak en zei: 'Hie Haa! De taartjes staan allemaal bij bakkertje boerie in oerieboerie dorp!' En toen ging de slak opweg. Hij ging zo snel als hij kon. Steeds een centimetertje verder... Ja. Ariebarie had er niet aan gedacht dat slakjes helemaal niet zo snel zijn. Maar de slak deed zijn uiterste best en ging iets sneller dan dat hij normaal zou doen. En zo gingen de slak en Ariebarie samen, heel traag, richting het oerieboerie dorp. En daar was het bakkertje en daar aten ze samen een lekkere paddenstoelen taart met bosbessen bovenop. Xara had Ariebarie gemist. Want hij was al de hele ochtend niet in oeroeboerie dorp geweest. Ze rende op hem af en gaf hem een dikke knuffel. En ze vroeg: 'waar was jij nou al deze tijd?' En Ariebarie keek naar het slakje en zei: 'Ik deed een slakkenrace.. maar dat ging niet zo snel. Waarop Xara in lachen uitbarstte. Hahahaha. 'Slakken gaan inderdaad niet zo snel! Kom, we gaan samen ons Boink Boink Pluizebol beestje weer zoeken! Die gaat wel snel!' En de rest van de dag hebben Xara, Ariebarie en Pluizebol samen veel gelachen en door het bos gehopt.

Verhaal 29 – Boek 4 (Door Yva)

De paddenstoel etende roofvogels.

Het begon laat in de avond. De meeste oerieboeries lagen al lekker warm onder de wol, te slapen in hun paddenstoelen huisjes. Maar Xara niet, ze kon niet slapen. Ze hoorde steeds allemaal geluiden en ze wist niet wat het was. Ze ging uit haar bedje en keek uit het raam. Maar het was zo donker, dat ze buiten niks zag. En toen hoorde ze het weer. Het klonk een beetje zo: Kraaaa kraaaaaaa Kraa... Wat zou dat toch zijn? Maar omdat ze toch niks kon zien, ging ze maar weer terug in bed liggen. En toen ineens hoorde ze een oerieboerie gillen. En vlak daarna waren alle oerieboeries wakker en was er heel veel chaos in oerieboerie dorp. Het rare Kraaa kraa geluid was terug en luider. En de oerieboeries renden allemaal gillend door elkaar. Xara had geen idee wat er aan de hand was. En toen riep burgemeester boerie iedereen tot stilte. **'KOM NAAR DE PARTY PADDESTOEL'**. Dat was een goed plan, die wist iedereen zelfs in het donker wel te vinden. Ariebarie was er al, Xara gaf hem een knuffel. 'Weet jij wat er aan de hand is?' vroeg ze. 'Nee', zei Ariebarie. En toen sprak de burgemeester boerie: **'Er vliegen paddenstoel etende roofvogels over het dorp. Ze hebben de paddenstoel van Moon al op en ook de paddenstoelen van Hubo en Gerto. Maar iedereen is nu hier, en niemand heeft pijn. Het is belangrijk dat we allemaal samen blijven en niet terug naar onze paddenstoelen gaan!'** Maar dat vonden de oerieboeries niet leuk! Ze waren allemaal moe en wilden het liefst gaan slapen. En toen begon het geluid weer... Kraa Kraaaa... en nu zagen alle oerieboeries de grote roofvogels. 1 voor 1 vlogen de vogels naar beneden en probeerden ze een paddenstoel uit de grond te trekken met hun pootjes. En ja hoor... ook de paddenstoel van Disco Boerie is nu weg. En toen sprak de burgemeester boerie weer: **'Het is te gevaarlijk voor ons om hier te blijven. We moeten meteen allemaal weg. We gaan te voet richting het paleis van de Witte fee van het Zuiden. Daar is het heel groot en heel veilig. We moeten meteen vertrekken.'** En gelukkig kwamen al gauw de gnoompjes aangevlogen. Ze kwamen helpen. Met de kleine lichtjes die elk gnoompje gaf, konden de oerieboeries net genoeg zien in sprookjes land 's nachts. Het was een verre wandeltocht. Charlotte en Sofia vlogen bij Xara en Ariebarie. De gnoompjes zongen samen liedjes om de oerieboeries op te vrolijken. Maar toen ineens hoorden ze het Kraaa Kraaaaa geluid weer. De vogels! Omdat alle oerieboeries naar paddenstoelen ruiken, voelden ze zich niet veilig in de nacht bij de enge vogels. Misschien zouden de vogels ons ruiken en denken dat wij paddenstoelen zijn! Xara zag een hele grote boom met een mooi gat in de stam. 'Kom allemaal, we klimmen daarin en daar kunnen we schuilen en even uitrusten. Het gat is groot genoeg voor ons allemaal!'

En zo is het gekomen... dat alle oerieboeries op elkaar gestapeld in een gat in een boom in slaap gevallen waren. Knuffelend dicht tegen elkaar aan. Veilig. Het hele gat zal vol met oerieboeries. De gnoompjes zaten er ook allemaal tussen gepropt! Ze

sliepen allemaal... En toen ze allemaal wakker werden, was het al ochtend. Het zonnetje scheen. En ze hoorden geen enge roofvogels meer. Het paleis van de witte fee hebben ze nooit bereikt, maar dat maakt niet uit. Nu de vogels weg zijn en het weer licht is, gaan de oerieboeries terug naar het dorp. En daar beginnen ze allemaal samen te werken om alle paddenstoelen van iedereen weer te repareren. Sommige paddenstoelen missen alleen een dakje. Andere paddenstoelen liggen op de zijkant. En nog andere paddenstoelen zijn helemaal kwijt. Dus dat gaan de oerieboeries vandaag doen! En Hubo, Gerto en Moon... die zijn nog wel de hele week bezig om hun winkeltjes opnieuw op te zetten. Ze moeten helemaal opnieuw beginnen met kleertjes en meubeltjes maken om te verkopen. Dat zal wel een tijdje duren.

Enge roofvogel.

Verhaal 30 – Boek 4 (Door opa)

De drone.

Sinds zijn avontuur in de ruimte met de Mars-boerie is ariebarie helemaal verliefd op vliegen.. Ook deze avond is hij weer binnengeslopen in de grote mensen wereld..hij heeft namelijk gehoord dat er zoiets als "drones" bestaat, een soort van helikopter, en Ariebarie wil die gaan zoeken. . "KLATS BANG"... dat was het deksel van de volgende vuilnisbak...want Ariebarie hoopt in deze vuilnisbakken een drone te vinden die door de grote mensen is weggegooid...De hele nacht zoekt hij in de vuilnisbakken , hij vindt vanalles. Alles behalve een drone..Ariebarie heeft al een halve friet speciaal, een kapot computer beeldscherm, en een paar kapotte zweet-schoenen...maar geen drone... Dan loopt hij door een grote straat, het is nu middernacht en er zijn geen grote mensen te zien..Maar wat ziet Arie nu? Daar midden in de straat is een grote winkel..En er staat "speelgoedwinkel" op de deur...en in de vitrine ligt een echte "drone". Ariebarie denkt maar een ding...hoe kom ik in die winkel?. Dan ziet hij aan de zijkant een regenpijp, en heel voorzichtig klimt hij via de regenpijp omhoog..eenmaal op het dak van de speelgoedwinkel ziet hij een dakvenster. En zonder na te denken springt Ariebarie door dat venster naar beneden...tot in de winkel..En dan pakt hij de "drone" uit de etalage.. Ariebarie is nu een superblijde Oerieboerie, want Oerieboeries kunnen niet vliegen? Ariebarie dadelijk wel, denkt hij. Hij stopt een paar nieuwe batterijen in de drone, en drukt op de afstandbediening..WOOW...daar gaat de "drone" omhoog, tot tegen het plafond..Ariebarie drukt meteen op het knopje "omlaag", en de drone land op de grond..Maar plotseling gaat het alarm in de winkel af...PIEWWW..PIEEWWW keihard..Ariebarie schrikt . Vlug bind hij een paar schoenveters aan de drone, en drukt hij op het knopje "omhoog". En daar vliegt hij hoger en hoger, dwars door het dakraam de winkel uit..wel 100 meter omhoog, tot helemaal in het Oerieboerie-dorp... Hij land op het dak van zijn paddenstoelen-huisje, Want de batterijen van de "drone" zijn leeg..En hij denkt "Woow". Wat een mooi avontuur, dit ga ik morgen weer doen!!!".

Verhaal 31 – Boek 4 (Door Yva)

Draken tranen.

Kindjedraakje was niet blij. Op een dag was ze op school en waren de andere draken haar aan het plagen. Ze waren echt gemeen. Ze gingen op haar staart staan, gooiden stokjes tegen haar rug en zeiden dat ze niet goed vuur kan spuwen. 'Dat weet ik.. dat moet ik nog leren.. daarom zit ik op school.' dacht kindjedraakje nog. Maar ze werd er heel verdrietig door. Ze wilde niet huilen waar de gemene draken bij waren, dus ze vloog ver omhoog. En ze ging een rondje vliegen. Dat is iets dat zij wel heel goed kon, maar de gemene draken niet! Ze wilde nu graag even alleen zijn en alle tranen over haar wangen laten rollen. Ze vloog en ze vloog. En ze liet haar tranen vliegen. Maar steeds wanneer er een traan in sprookjesland druppelde, werden de bomen donker en hingen de plantjes er ineens heel sip bij. Overal waar de tranen vielen, werden de bladeren bruin en zelfs de paddenstoelen verloren hun rode kleur. De snarfen vonden dat wel mooi. Nu alles er donker uitzag waren de snarfen blij. Behalve Sniffel, want zij houdt wel van kleur en een levend bos vol vrolijke bloemetjes. Ze zag hoog boven de wolken het verdrietige draakje vliegen en ze rende naar Xara toe. In oerieboerie dorp zag ook alles er verloren uit. En zelfs de regenboogvisjes waren hun kleurtjes kwijt en zagen er allemaal grijs uit door de draken tranen die in de miranja rivier vielen. Sniffel vertelde aan Xara wat ze zag, dat het lieve draakje verdrietig is. En dat haar tranen heel sprookjesland veranderen. En Xara ging draakje helpen. Samen met Sniffel zwaaide ze met gekleurde doeken in de lucht zodat draakje dat zou zien.

En dat was gelukt! Draakje vloog naar beneden en kwam bij Sniffel en Xara zitten. Ze huilde nog steeds en haar tranen maakten een bruine, dorre cirkel in het gras. 'Wat is er aan de hand?' vraagt Xara. Waarop het draakje alles uitlegt over wat er op school is gebeurd en hoe gemeen de andere draken zijn. En dan vraagt Xara: 'kunnen de gemene draken ook al zo goed vliegen zoals jij dat kan?' 'Nee', zei het draakje.. 'we oefenen het elke dag, maar ze komen niet eens de lucht in'. En dan weet Xara het. 'Ze doen gemeen tegen je omdat ze jaloers zijn! Ze willen net zo goed kunnen vliegen zoals jou!' Nu voelt ons draakje zich wel een stuk beter. 'Dat zou best wel eens kunnen. Maar waarom doen ze dan gemeen? Ik kan nog niet vuurspuwen, maar dat leer ik toch vanzelf wel ooit? Zonder gemeen te hoeven doen?' 'Tja', zegt Xara, 'ik wou dat ik het wist. Soms zijn andere kindjes wel ooit gemeen omdat ze je eigenlijk super cool vinden.'

En ineens werd het gras weer groener onder het draakje. Het huilen was gestopt en in plaats van tranen, zat er nu een dikke glimlach op haar gezicht. En ze had zelf een heel goed idee gekregen! Ze vloog op, zwaaide naar Sniffel en Xara en riep: 'ik ga de andere draakjes leren vliegen! Ik ga ze vertellen hoe ik dit doe!' En weg was ze... Alle kleuren kwamen weer terug. De paddenstoelen werden weer rood, de visjes kregen weer regenboogkleurtjes, de bloemetjes keken weer naar de zon en de

bomen werden weer groen. En dezelfde middag... zagen Sniffel en Xara, draakje vrolijk door de lucht vliegen met een paar andere draakjes achter haar aan!

Verhaal 32 – Boek 4 (Door Robin)

Koning Robinio en het WWW.

Ariebarie was op een dag door het bos aan het huppelen, zijn favoriete bezigheid. En opeens hoorde hij een bekende stem: 'Hallo, hallo. Hoor je mij?' Ariebarie keek om zich heen, maar zag helemaal niemand. Hij krapte even achter zijn oor. 'Hallo?' zei hij vragend. 'Hey, Ariebarie!' klonk het nu enthousiast. Ariebarie ging op zoek waar de stem vandaan kwam. Onder de bosjes lagen alleen maar takjes. En spinnen! Daar houdt Ariebarie niet zo van... Hij keek achter de bomen, tussen de planten en onder de stenen maar hij is echt helemaal alleen. 'Waar Ben je?' vraagt Ariebarie. 'Hier op het Web!' zegt de stem. En nu pas ziet Ariebarie dat hij met zijn hoofd vlak langs een spinnenweb hangt, met daarin een super grote spin! 'Eeeeeek!' roept hij, en doet een sprongetje naar achteren. Hij probeert iets te zeggen maar hij vindt spinnen echt heel erg eng. 'Sorry... meneer.. spin..' zegt hij. En de stem begint te lachen. 'Nee, ik ben het, Koning Robinio! Dit is mijn crawler, geen zorgen, mijn crawlers zijn hele lieve spinnen. Ik bedoelde, ik zit op het wereld wijde web. Dit spinnenweb is namelijk verbonden met het spinnenweb in mijn kasteel. Zo kunnen we op een verre afstand toch met elkaar praten! Handig he!'. Ariebarie is er stil van... 'wat er tegenwoordig wel niet mogelijk is..' denkt hij. 'Wat zou er allemaal nog komen?'. Plots heeft hij een leuk idee. 'Wacht!' zegt hij, 'ik ga Xara halen!' En Ariebarie rent naar het oerieboerie dorp. Hij bonst op de paddenstoel van Xara zoals een enthousiaste Ariebarie zou doen: Boem boem, boem boem! Xara doet de deur snel open en vraagt wat er aan de hand is. Ariebarie is super blij en zegt: 'Meekomen. Bos. Woow!' En hij rent er snel weer vandoor. Xara moet moeite doen om hem bij te houden, maar uit eindelijk komen ze samen aan bij het web. Ariebarie is aan het giegelen en zegt: 'Hallo, spinnn...' Koning Robinio hoort dat en snapt dat Ariebarie een grapje aan het maken is, hij doet mee: 'Heb jij mijn eten meegenomen? Ik beloof jou niet op te eten als ik Xara mag eten.' Xara schrikt een beetje maar ze herkent de stem en ze vraagt: 'Koning Robinio?' Koning Robinio lacht en zegt: 'Je hebt ons door. Welkom op het wereld wijde web. Via de spinnenwebben in sprookjesland kan iedereen met elkaar praten zonder in elkaars buurt te hoeven zijn. Handig toch! Ik heb alle spinnenwebben met elkaar verbonden! Als je bijvoorbeeld met Yvana de witte fee wilt praten, geef je de crawler een vliegje en zeg je: Yvana de witte fee. En dan word je verbonden met het web in haar paleis. Alleen jammer dat Yvana ook zo bang is van spinnen,... het is me nog niet gelukt om haar op het web te krijgen. Mochten jullie daar ooit op visite zijn, ga vooral op zoek naar een spinnenweb en probeer haar uit te leggen hoe het werkt! Ik heb haar al een hele tijd niet gezien, maar wat zal ze van me denken als ik zomaar langs ga...'. Koning Robinio bedenkt zich dat hij misschien iets te veel over Yvana de witte fee aan het praten is, en vraagt of het in oerieboerie dorp ook zo lekker zonnig is. De 3 vrienden praten nog een tijdje door en maken grapjes op het web tot het tijd is voor Ariebarie

om weer lekker rond te gaan huppelen. En Koning Robinio? Die gaat nog meer spinnenwebben met elkaar verbinden, helemaal tot het spie spa spinnen bos.

Verhaal 33 – Boek 4 (Door Yva)

Snarfen Bal.

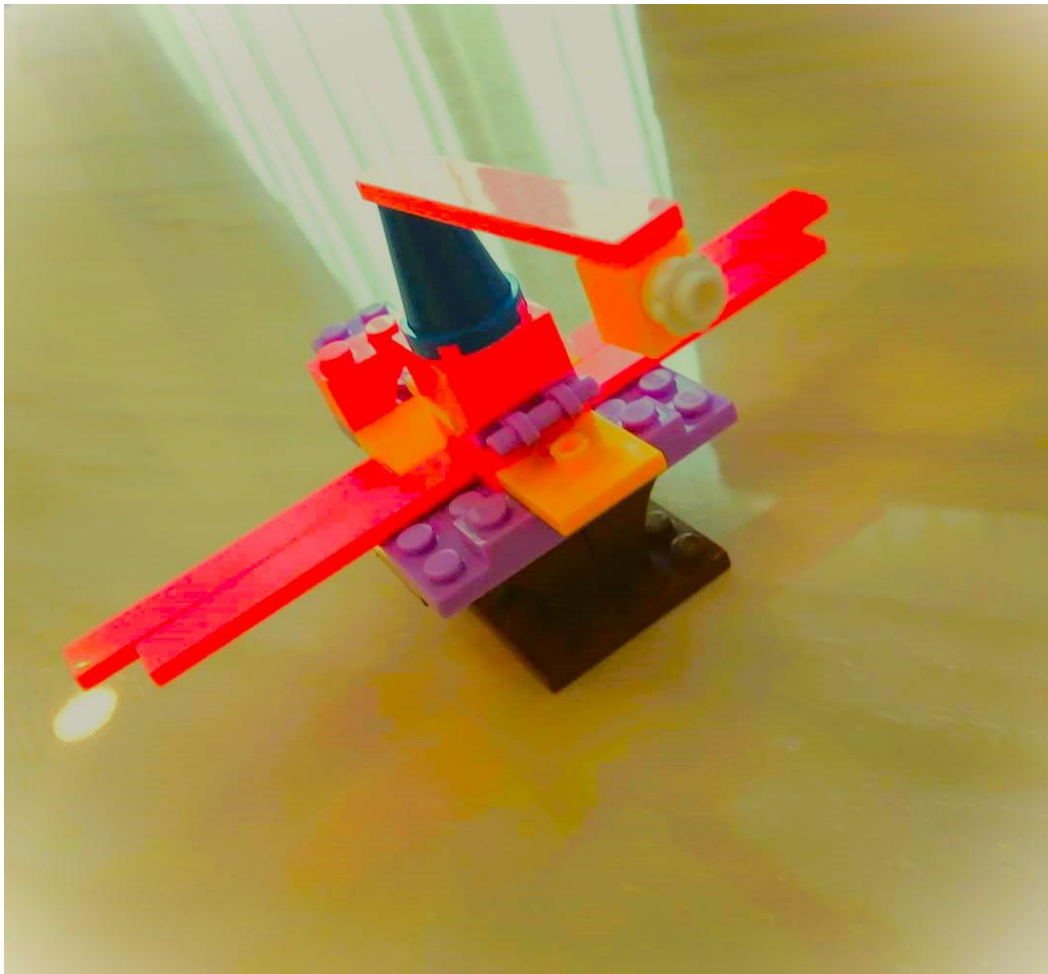
Op een mooie dag was Yvana de witte fee in oerieboerie dorp. Prins Samuel en Prinses Millie waren er ook. En Ariebarie vroeg zich af hoe het zou zijn als paddenstoelen konden vliegen... Hij was nu in de ruimte geweest en dat vond hij echt super gaaf, maar vliegende paddenstoelen, dat zou nog veel gaver zijn! Daar wist Yvana de fee wel wat op en ze zei: 'Hoge Spoge Zwan, Vliegende vliegende VliegenZwam'. Haar toverstokje gaf een geel lichtje en ja hoor, er vloog een paddenstoel zomaar de lucht in! 'Woowowowow', riep Ariebarie, 'Gaaaaf. Ik wil er op!' En dat deed hij. Ariebarie stond bovenop de paddenstoel die over oerieboerie dorp zweefde. Prins Samuel vond dat een gaaf idee, hij wou ook graag op een paddenstoel. En dat kon! Yvana de witte fee toverde ook voor hem een vliegende paddenstoel. En Prinses Millie wou ook. Ze vulde eerst haar paddenstoel met balletjes en gooide er in de lucht eentje naar haar broertje toe. 'Vangen, Samuel!' En ze riep: 'Ik heb een ideetje! We kunnen Snarfen Bal spelen. Dan vliegen we boven het snarfenbos en proberen we raak te gooien. 1 snarf is 5 punten en twee snarfen is 10 punten. Oh en als we opper-snarf raken dan is dat 100 punten!'. Ariebarie kwam ook teruggevlogen met zijn paddenstoel. Hij wou meedoen! 'Leuk bedacht, Millie! En, hoeveel punten is luie snarf?' Waarop prins Samuel zei: 'Luie snarf is geen punten... die ligt toch alleen maar stil, dat is te makkelijk'. Met zijn drietjes waren ze vliegend op weg naar het snarfenbos. Ze hadden er erg veel zin in om Snarfen Bal te spelen. Totdat Yvana de witte fee ze terug toverde: 'Hocus Pocus Vier, Jullie komen nu Hier'. En zonder dat de prins, prinses of Ariebarie konden sturen, vlogen hun paddenstoelen allemaal terug naar oerieboerie dorp. En daar vroeg de witte fee: 'Zou het niet fijner zijn wanneer jullie prins, prinses en oerieboerie blijven?' Met zijn drietjes staarden ze de witte fee onbegrijpend aan. En toen sprak ze weer: 'Als jullie het zo leuk vinden om snarfen te pesten door ballen tegen ze aan te gooien, dan lijken jullie zelf ook op snarfjes. Mogen de snarfen dan ook ballen tegen jullie aan gooien?' En dat vonden de drie vriendjes geen goed idee. 'Weet je wat', zei de fee, 'Jullie kunnen natuurlijk wel eerst aan de snarfen vragen of ze het spelletje mee willen spelen. Als ze dan ja zeggen en voor de ballen wegrennen, wordt het natuurlijk een veel leuker spel!' En dat gingen ze doen! Boven het snarfenbos riep Millie naar beneden: 'Hallo snarfen, wij willen Snarfen Bal spelen, doen jullie mee?' En prins Samuel legde de spelregels uit: 'Jullie moeten allemaal wegrennen en als wij met een bal raak gooien, dan krijgen we punten!' Sniffel vond het een geweldig leuk idee en ze sprong meteen op om mee te doen. Daardoor vonden de andere snarfen het ook wel leuk. En voor ze het wisten, hadden de prins, prinses en Ariebarie de hele middag plezier met de snarfen! Zelfs oppersnarf heeft veel gelachen vandaag. Zulke dagen komen maar weinig voor. En dat allemaal dankzij vliegende paddenstoelen... wie had dat ooit gedacht.

Verhaal 34 – Boek 4 (Door Kamille)

Het nieuwe babydraakje.

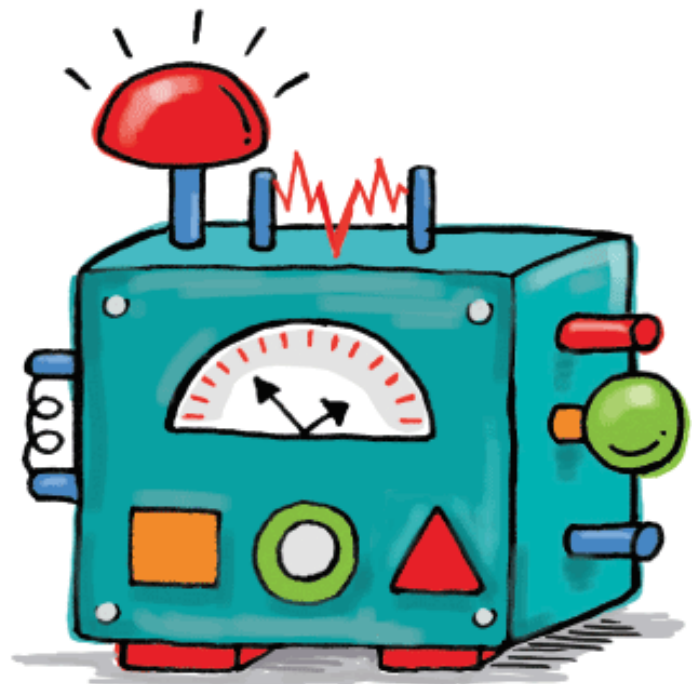
Daar was eens een dag en Xara hoorde een klein geluidje. Dat geluidje was: Tuw tuw, tuw tuw. En daarna nog een paar keer: Tuw tuw, tuw tuw. En het werd steeds luider! En Xara kijkt naar buiten en daar zag Xara een baby draakje! Een nieuwe. Deze had een andere kleur. Deze was heel klein en had alle regenboogkleurtjes. En zijn lampje ging in cirkeltjes. Het draakje had namelijk een lampje aan een touwtje, op zijn hoofd! En steeds wanneer het draakje bewoog, bewoog het lampje met haar mee. En Xara rende naar Ariebarie toe. En Xara vertelde tegen Ariebarie hoe het babydraakje eruit ziet. En Ariebarie en Xara renden samen naar het babydraakje toe en vroegen haar of ze met haar mee mochten gaan. En het babydraakje zegt: 'Jaha'. En Xara gilte: 'Wahat? Dat babydraakje kan praten!'. En babydraakje vloog met ze mee. En Xara en Ariebarie gingen samen giechelen. Babydraakje zegt: 'Willen jullie op mijn rug?' En Xara en Ariebarie zeggen allebei: 'Ja!' en babydraakje ging haar vleugeltjes uitspreiden en toen klommen Xara en Ariebarie allebei de op rug en ze trokken met het babydraakje helemaal naar drakenland. Daar was papadraak en hij zei: 'GRIM GROM GROM'... en dat betekende dat papadraak iets lekker voor de oerieboeries had.

Verhaal 35 – Boek 4 (Door Opa)

Tijd- machine.

Al een paar jaar droomt Robberto de lieve oerieboerie over een elektrische taarten-machine. Een machine die helemaal uit zichzelf de lekkerste paddenstoelen-taartjes kan maken, Maar Robberto heeft nog nooit de onderdelen daarvoor gehad om zo een machine zelf te bouwen..Totdat er vorige week ineens een grote doos met onderdelen voor zijn huisje stond, met een briefje erbij waarop stond.: "Voor jou Robberto, van Hubo en Gerto." En in deze doos zaten een heleboel elektrische dingen zoals kabels en schakelaars en knopjes en lampjes enzovoort. Allemaal onderdeeltjes die Hubo en Gerto toch niet meer gebruikten. En sindsdien is Robberto de hele dag aan het knutselen om een taarten-machine te bouwen. Op zijn keukentafeltje staat een soldeerbout en een boormachine. Tot het moment dat Robberto machine klaar is, hij zet de tijdklok op 10 seconden en drukt op de startknop. En hoopt dat er nu taartjes uitkomen..MAAARRR wat gebeurt er? Een grote flits..en de keukentafel is verdwenen? "Wat is dat nu?" denkt Robberto. En 10 seconden daarna weer een grote flits en de keukentafel is weer terug.. "Dat is raar". Denkt Robberto en hij zet voor de grap zijn schoenen voor de machine, en drukt weer op de startknop. Weer een grote flits en zijn schoenen zijn verdwenen, om na 10 seconden weer te verschijnen. Nu snapt Robberto wat hij per ongeluk gemaakt heeft , het is geen taartjes-machine maar een tijd-machine!! De hele avond is hij bezig om zijn machine beter en krachtiger te maken en dan als het al heel laat is, gaat hij zelf voor de machine staan..Wat dan gebeurt is een ander verhaaltje.

Robberto de lieve boerie en de Tijd-machine.

Verhaal 36 – Boek 4 (Door Opa)

De Puzzel.

Peter de Disco-boerie heeft een paar dagen geleden een puzzel gekregen, en die moet natuurlijk meteen bij Xara aan de keukentafel gemaakt worden.

Xara kijkt op de klok...“woow”zegt ze, “weten jullie wel hoe laat het is? Maar niemand reageert, en iedereen puzzelt verder. En Xara gaat ook weer puzzelen.

Peter vraagt of iemand het gele stukje van het bloemecorso-treintje gezien heeft en Ariebarie is druk bezig om de rand te maken. De hele nacht wordt er doorgepuzzeld..Dan op het moment dat de boerie-haan buiten kraait en het al licht is, legt Xara het laatste stukje van de legpuzzel..Nu pas zien onze vrienden wat er op de afbeelding staat. “Daar wil ik naartoe” roept Ariebarie. “Naar het Valkenswaardse bloemecorso”. Peter en Xara knikken ook van “JA”. En staren naar al die mooie bloemecorso-wagens.

“Ik weet wanneer dit is”. roept Peter, “de 2^e zondag in September. Maar nu moeten we iets verzinnen om te gaan kijken, zonder dat de grote mensen ons zien”.

Maar dat is een ander verhaaltje...

BLOENNENCORSO

www.visitvalkenswaard.nl

© Uitgave van

Valkenswaard

Markt 19

5554 CA Valkenswaard

[facebook.com/
visitvalkenswaard](https://facebook.com/visitvalkenswaard)

[@visitvalkenswaard](https://twitter.com/visitvalkenswaard)

[VisitValkenswaard](https://pinterest.com/VisitValkenswaard)

FF OFFLINE IN
VALKENSWAARD

Verhaal 37 – Boek 4 (Door Yva)

Bug in het Wereld Wijde Web.

Op een dag was Xara bij Yvana de witte fee in het grote kasteel. Ze vertelde haar dat Koning Robinio het Wereld Wijde Web heeft uitgevonden! En ze legt uit dat je via de spinnenwebben in heel sprookjesland kan praten met iedereen, zonder bij elkaar in de buurt te zijn. Yvana is wel een beetje nieuwsgierig, maar ze is zo bang van spinnen dat ze altijd haar magische elfjes alle spinnenwebben laat opruimen. In haar kasteel is dus nooit een spinnenweb te vinden! En toch, gaan Xara en Yvana samen op zoek naar een spinnenweb.. misschien ziet er nog ergens eentje, in een hoekje van een kamer. Samen zoeken ze overal. En ja hoor. Na een tijdje hebben ze er eentje gevonden! Op een tafeltje achter de piano hangt een spinnenweb, zomaar tussen de kaarsen. 'Ojee', denkt de witte fee... 'hier moet ik mijn magische opruim elfjes maar wat vaker naartoe sturen'... en ze doet het raam open. Terwijl Xara iets tegen de spin zegt die in het web zit, kijkt de witte fee haar sprakeloos aan. En op dat moment vliegt er een beestje door het raam naar binnen toe. Xara zegt: 'Hallo crawler spinnetje, ik wil graag met Koning Robinio spreken'. En dat lukte! De witte fee kijkt met open ogen naar Xara die tegen het Wereld Wijde Web praat en ze hoort Koning Robinio nu ook! Maar ze begrijpt er helemaal niks van... Aan de andere kant van het web zegt de koning: 'Hallo Xara! Waar ben je? Is het je gelukt in het kasteel van Yvana?' Waarop Xara blij vertelt dat ze inderdaad het hele web heeft uitgelegd en dat ze nu in het kasteel van de witte fee zijn. 'Kom fee!', zegt Xara, 'we hebben het web gevonden, nu moet je iets zeggen en dan hoort koning Robinio jou ook!'... Yvana vindt dat maar een gek idee. Maar ze wil het wel proberen. Ze loopt naar de spin toe die in het web zit. Ze durft alleen niet heel dichtbij te komen. En op een klein afstandje zegt ze: 'Robinio? Ben jij een grapje aan het uithalen? Zit je eigenlijk in de tuin achter de bosjes? Of ben ik nu echt tegen een spin aan het praten?' En daarop moet de koning heel hard lachen! Het vliegende beestje dat door het raam was gevlogen, vliegt nu per ongeluk in het web van de spin! En nog voordat de koning iets terug kon zeggen tegen Yvana, werd de verbinding verbroken. De spin was namelijk met een snelle vaart naar het beestje gegaan. Die had honger... En Xara moet lachen. 'Dit heeft Koning Robinio uitgelegd, dit beestje is een bug! Een bug in het wereld wijde web!' Yvana de witte fee vindt het allemaal maar raar en tovert een paar magische opruim elfjes: 'Hocus Pocus Kloon, Maak Het Kasteel maar Sch...'. Maar Xara houdt haar tegen. 'Wacht! Wacht even... laat dat spinnetje maar lekker even in zijn web zitten. Koning Robinio zal het fijn vinden wanneer hij met je kan praten.' Yvana luistert naar Xara en ze maakt haar toverspreuk niet af. Omdat aan de andere kant Koning Robinio niet weet wat er met het web is gebeurd, besloot hij naar Yvana toe te gaan. Hij had eindelijk contact met de witte fee, en toen ineens werd de verbinding verbroken... wat zou er aan de hand zijn? Dat wist de koning nog helemaal niet. Hij trok zijn schoenen aan en rende helemaal naar het kasteel van de witte fee toe. Eenmaal daar aangekomen vertelde Xara tegen koning Robinio dat de

spin even bezig was met een beestje. En samen liepen ze naar het spinnenweb en de spin toe. Daar keek de koning even naar het probleem. Hij knikte en ging samen met Xara lachen. 'Dit is inderdaad een bug! Die zijn heel makkelijk op te lossen door gewoon even te wachten en daarna opnieuw te proberen. Die crawler spinnetjes blijven niet eeuwig eten... Als hij klaar is met het beestje, dan heeft ie weer tijd voor het wereld wijde web en dan zal het weer werken. Maar... nu ik hier toch ben, kunnen we ook in het echt met elkaar praten!' En dat vindt Yvana de witte fee een heel goed idee! Xara, Yvana en Robinio bleven nog de hele dag spelletjes spelen en toen ze zelf honger kregen, toverde Yvana de allerlekkerste pizza, dat lusten ze allemaal graag! 'Izza, izza izza, ik tover een lekkere Pizza!'... POEF, daar lag hij dan, een pizza op tafel. En heel eventjes later, was de hele pizza al op. Jummy! Dat was smullen. Na de pizza gaan de koning en Xara weer naar huis. De witte fee tovert een vlieg-machine voor ze en ze belooft aan Koning Robinio om het spinnenweb niet op te ruimen. Die mag blijven zitten. En als de koning straks weer thuis is, dan gaan ze samen proberen of het deze keer wel lukt om met elkaar te praten over het wereld wijde web! Koning Robinio kijkt ernaar uit. Yvana de witte fee, die heeft er zo haar twijfels over. En Xara? Die is alweer aan het bedenken wat ze morgen gaat doen. Er komt weer een mooi oerieboerie feest aan binnenkort.

Verhaal 38 – Boek 4 (Door Yva)

Cadeautjes Denedag.

Elk jaar op Denedag in December is het cadeautjesdag. Dan komen de elfjes door heel sprookjesland vliegen en leggen ze overal cadeautjes neer bij alle kindjes! Dat is al bijna! Maar voordat de elfjes alle cadeautjes komen brengen, gaat Xara ze nog even helpen. Ze weet hoeveel werk het is voor de elfjes en ze weet ook dat de elfjes het heel erg druk hebben met alle cadeautjes inpakken. Dus ze maakt een lijstje met alle oerieboerie kindjes erop! Ook gaat Xara aan alle kindjes vragen wat ze nou het allerliefste willen hebben, en die dingen schrijft ze erbij op haar lijstje. Zo helpt ze de elfjes weer heel goed dit jaar. Xara gaat langs bij Ariebarie en maakt een grapje: 'wat zou jij wensen op Denedag?' Waarop Ariebarie boos kijkt.. 'Ik ben niet klein meer! Ik ben een grote oerieboerie. Maar ik wil nog wel heel graag cadeautjes...'

Xara moet lachen en ze gaat verder naar de kleinere kindjes toe. Ze gaat langs bij de allerkleinste, baby Arielle, en daar vraagt ze wat Arielle het allerliefste zou willen hebben. En haar mama zegt: 'een rammelaar van bamboebladeren zou fijn zijn, Arielle vindt het geweldig om dingen te laten rammelen.' Xara schrijft het op en gaat verder naar de andere kindjes. Billy boerie is een klein kindje van 1 jaar en hij kan al een beetje praten. Hij brabbelt: 'elfje vlieg, elfje dootjes, elfje tootje', waarop zijn mama zegt: 'ik denk dat Billy graag een autootje wil, hij ziet dat autootje van Ariebarie soms rijden, dan wordt hij altijd blij.' En Xara schrijft het op! Nog een ander kindje zegt dat hij ook heel graag een Ariebarie autootje wil. En nog twee andere kindjes hebben dat gehoord, en die zeggen precies hetzelfde! Xara schrijft het allemaal op, maar ze vraagt zich wel af hoe het zou zijn in oerieboeriedorp met zoveel autootjes. Maar dat is een probleem voor later. Het belangrijkste is dat Denedag weer erg leuk gaat worden dit jaar! Dat alle kindjes blij zijn, dat alle oude oerieboeries samen liedjes gaan zingen en dat we samen veel plezier gaan hebben. Oja, en spelletjes spelen, dat hoort ook bij Denedag! En dan natuurlijk de rode mutsen. Op Denedag zetten alle oerieboeries hun rode puntmutsjes op. Xara weet niet zo goed waarom, maar dat is een traditie, dat doen de oerieboeries al jaaaren en het ziet er altijd best wel gezellig uit! Xara is klaar met haar lijstje, ze heeft alle kindjes van oerieboerie dorp opgeschreven en brengt het lijstje naar de elfjes toe. Die zitten allemaal in het kasteel van Koning Lucas, daar hebben ze een hele kamer vol met inpakpapier en strikjes liggen. De elfjes lezen het wensenlijstje van Xara en hebben een probleem. Ariebarie autootjes? Wat zijn dat? Hoe kunnen we alle kindjes blij maken met cadeautjes als ze allemaal iets willen dat wij niet kennen? En Xara legt uit wat Ariebarie autootjes zijn. En dan heeft 1 elfje een idee. Ze vliegen allemaal samen naar Koning Robinio en hopen dat hij nieuwe autootjes kan bouwen. Koning Robinio zegt: 'ik kan zorgen dat ze batterijen hebben en dat de lampjes gaan branden als er een kindje in zit, maar de autootjes bouwen, daar kan Kijzer Abel beter mee helpen'. En alle elfjes vliegen helemaal naar het Noorden toe om bij Kijzer Abel te vragen of hij kan helpen met de Ariebarie autootjes. 'Ja, doen we', zegt

Kijzer Abel. Hij is al bezig met een ijzeren frame als Kristelientje de wensvlinder aan komt vliegen. En zij zegt: 'die autootjes kan je toch ook gewoon wensen, dat is veel makkelijker..' Waarop Kijzer Abel zegt: Ik wens, ik wens, dat het me lukt om ze te bouwen! Is leuk, kan niet stil zitten en dan heb ik wat te doen!' Kristelientje moet lachen. 'Dat is zo!'. Wanneer Kijzer Abel alle frames heeft gebouwd, brengt hij ze naar Koning Robinio die alle lampjes en batterijen erin zet. En hij brengt ze verder naar de elfjes in het kasteel van Koning Lucas. En daar worden alle autootjes ingepakt in het allermooiste papier. Groen met rode strepen en een gouden strik. En dan is er ook een elfje dat alle namen op de cadeautjes schrijft. Ze zijn nog lang niet klaar, die elfjes, ze hebben nu de cadeautjes voor de oerieboerie kindjes... maar er zijn ook draken, snarfen, prinsen, prinsessen, minderminnen, regenboogvisjes, en zelfs de reuzetrollen hebben een paar kindjes. De elfjes hebben het nog heel, heel erg druk! Maar ze hebben nog tijd. Het is pas augustus.

Verhaal 39 – Boek 4 (Door Yva)

Xara en het chocolade monstertje.

Op een dag waren Xara en Ariebarie aan het wandelen, ze kwamen onderweg papadraak tegen en ze mochten meevliegen op zijn rug. Dat doen ze graag! 'GRIM GRAM GROM', riep papadraak en dat betekent: 'goed vasthouden!' En voor ze het wisten vlogen ze heel ver, helemaal richting de zon. Ze vlogen niet echt naar de zon, dat leek alleen maar zo, want nu waren Xara en Ariebarie in een heel warm, zonnig dorp. Waar zouden ze zijn? 'Kijk daar!' riep Ariebarie terwijl hij naar een grote boom wees. 'Daar hangen gekke dingen in de boom!' Xara keek ernaar, begon te gillen en rende heel hard weg. Ariebarie vond dat heel grappig, maar toch rende hij gillend met haar mee. Xara rende heel snel door de bomen en knalde met volle vaart tegen een andere oerieboerie aan. Wie was dat? Ren de Mexi boerie! 'Aaaaah', gilte Xara nog steeds, 'Rennen Ren! Er hangen monstertjes in de bomen!' En nu stonden Ren en Ariebarie alle twee heel hard te lachen. 'Xara, dat zijn lieve chocolade monstertjes...' legde Ren uit. Die groeien in de speciale bomen. Cacaobomen, kauw kauw, je weetwel, van kauwen op een lekker blokje chocola.' Xara wist niet wat chocola was, dat kennen ze niet in oerieboerie dorp. 'Smaakt dat lekker?' vroeg ze. En Ren knikte heel blij van: ja! 'Willen jullie het eens proeven?' En dat hoefde Ren geen twee keer te vragen, want Ariebarie wil altijd wel iets nieuws proberen. Vooral als het een chocolade monstertje is! Wie wilt er nou geen chocolade monstertjes eten? Ren klom de boom in, daar was hij heel goed in, hij plukte een paar monstertjes en ging meteen weer terug naar beneden. Maar ojee, hij liet een chocolade monstertje vallen! En die rende wild in het rond en kwam recht op Xara af! Het monstertje hapte en hapte alle lucht binnen en riep: 'hap hap hap hap'. Xara schrok ervan en klom snel in een boom. Ariebarie tilde het hap hap chocolade monstertje op, deed zijn mond open en zei: Hap! En oh, dat was smullen! Ariebarie houdt wel van kauw kauw bomen. 'Hey Xara, zullen we proberen of we bij ons in oerieboeriedorp ook een chocoladeboom kunnen planten? Naast de paddenstoelen en tussen de peren?' Xara heeft daar zo haar twijfels over. Ze vindt dat geen goed plan. En toch neemt Ariebarie een paar monstertjes mee om thuis in de grond te stoppen. Misschien groeit daar dan ooit wel een speciale kauw kauw boom uit.

Verhaal 40 – Boek 4 (Door Yva)

Vergrootglas.

Xara is bezig met het schrijven van een verhaal. Ze heeft een boekje gevonden met lege pagina's en schrijft daar alles in op wat ze bedenken kan! Wanneer ze klaar is, wilt ze haar boek aan Prinses Millie laten lezen, want ze weet dat Millie het erg leuk vindt om boeken te lezen. Maar wanneer Xara met haar boekje bij Millie is, kan Millie het helemaal niet lezen. Xara schreef namelijk een piepklein mini oerieboerie boekje... met veel te kleine lettertjes! Hoe gaan ze dat oplossen? Daar weet prins Samuel wel wat op, en hij zegt: 'hey zus, je hebt een vergrootglas nodig. Dat is een glaasje, en als je die voor de kleine lettertjes houdt, dan worden ze vanzelf groter. Dan kan je het boekje wel lezen.' Dat vonden Xara en Millie een goed idee, dus ze gaan in het kasteel van Millie en Samuel samen op zoek naar een vergrootglas. Ze zoeken overal. In de grote kasteel-keuken, in de slaapkamers, in de blokkenkamer, in de paddenstoelenzaal, dat is een leuke slaapzaal voor wanneer de oerieboeries komen logeren. Ze zoeken zelfs in de donkere draken kelder, daar hebben ze een grote ruimte voor wanneer er een draakje zou willen komen logeren. Maar ze krijgen nergens een vergrootglas gevonden. En dan blijft er nog maar 1 ruimte over. Ze gaan naar boven toe en zoeken op zolder tussen de gouden munten en vele spinnenwebben. Via de spinnenwebben hoort Koning Robinio dat prinses Millie en Xara iets aan het zoeken zijn en hij roept: 'Hallo Xara, Hallo Prinses Millie!' En de koning zegt dat de crawler spin een vergrootglas heeft gevonden in het kastje bij de zolderdeur. Hoe weten die crawlers dat toch? Die spinnen weten alles! Prinses Millie haalt het vergrootglas uit het kastje, maar begrijpt nog niet zo goed waar Koning Robinio vandaan kwam, en hoe hij dat wist. Dus Xara en de koning leggen het hele wereld wijde web nu ook aan Prinses Millie uit. En natuurlijk hoort prins Samuel dat ook allemaal, en hij denkt: 'Dat web is handig... dan kan ik altijd Yvana de witte fee op afstand cupcakes laten toveren!' En prinses Millie zucht met een glimlachje: 'Nee Sammy, dat werkt niet zo'. Ze loopt de kamer uit en laat Xara en Prins Samuel nog met Koning Robinio praten over het web. Prins Samuel is erg geïnteresseerd en wilt er alles over leren. Koning Robinio legt alles vrolijk uit. En de prinses, die kan nu wel Xara's mini oerieboerie boekje lezen met het vergrootglas. En dat doet ze.

Verhaal 41 – Boek 4 (Door Yva)

Gnoompjes in de wind.

Het waait vandaag heel veel in sprookjesland. Een grote, witte wolk waait over het gnoompjesbos. Lumie, Charlotte en Sofia krijgen een idee. 'Kom allemaal! Vlieg met ons mee!'... En alle gnoompjes vliegen vrolijk met ze mee, de wolk in. Ze stoppen met het flapperen van hun vleugeltjes en laten zich allemaal meezweven in de witte wolk. En dan, doet Lumie zijn lichtje aan. Sofia ziet dat en doet mee. En dan Charlotte en alle andere gnoompjes ook! In de witte wolk ziet dat er heel feestelijk uit. Een wolkje met allemaal lichtgevende gnoompjes die vrolijk meezweven. Wanneer de lichtgevende feestwolk in het verre zuiden zweeft en Yvana de witte fee de mooie wolk ziet, krijgt ze een idee. Het wordt tijd voor een sprookjesfeest, bij haar in het paleis. Met mooie pianomuziek, slingers en magie. Ze zwaait naar de lichtgevende wolk en alle gnoompjes vliegen achter Lumie aan, naar de witte fee toe. 'Hallo lieve gnoompjes', zegt Yvana. Jullie zagen er zo feestelijk uit in dat wolkje dat jullie mij op een idee brachten. Ik ga een magisch feestje geven binnenkort. En jullie zijn uitgenodigd! Daar worden Charlotte en Sofia erg blij van. Ze zijn gek op feest! En al gauw vliegen ze vrolijk terug richting het gnoompjesbos. Ze vliegen over oerieboeriedorp heen en roepen door de lucht: 'Yvana de fee gaat een magisch feestje geven in haar paleis!' En dat is het moment dat Xara denkt: 'ik ga maar eens bij Moon langs in haar winkeltje, een magisch feest heeft natuurlijk een feestjurk nodig!' Ondertussen is Yvana de uitnodigingen aan het toveren: 'Hocus Pocus Vier, Met mooie briefpapier, En krullende, sierlijke lettertjes, Nodig ik heel sprookjesland uit in mijn paleis'... en POEF, daar lagen wel honderd duizend uitnodigingen... voor iedereen. Snarfjes, gnoompjes, oerieboeries, mini miertjes, draken, prinsen, prinsessen, koningen, koninginnen en zelfs Svetlaan de gemene heks. Zouden ze allemaal komen? De witte fee had ook allemaal leuke ideetjes voor het feest. Ze zou piano elfjes toveren die de hele dag mooie muziek speelden. Ze zou heel veel knuffel konijntjes toveren die in de tuin hoppen zodat alle kindjes met de konijntjes kunnen knuffelen. Ze zou witte wolkjes toveren die in haar kasteel zweven, dat vinden de gnoompjes erg leuk! En ze zou ook kleurrijke regenboog hapjes en drankjes toveren zodat niemand honger of dorst krijgt. Elfjes vliegen vrolijk in het rond, kindjes rennen overal en spelen met elkaar, en iedereen kan samen dansen. In de tuin tovert ze grote, levensechte spellen en zelfs een doolhof met pratende bordjes zodat niemand verdwaalt. Het zou magisch zijn. Magisch mooi. En als iedereen dan moe wordt, dan tovert ze een grote harp, een fluit en muziek elfjes die deze heel mooi kunnen bespelen zodat alle sprookjesland bewoners heel rustig worden en in slaap vallen in alle bedjes in haar grote paleis. En de volgende dag, wanneer iedereen naar huis is gegaan, dan zou ze samen met de opruim elfjes alles weer netjes maken en dagdromen over het magische feest. Ze kijkt er al erg naar uit!

Verhaal 42 – Boek 4 (Door Yva)

Oerieboerie speurtocht.

Het is pikkedonker in sprookjesland. En soms, wanneer het erg donker wordt 's nachts, houden de oerieboeries een speurtocht. Midden in de nacht. En dat gaan ze deze nacht doen! Charlotte en Sofia vliegen samen met de andere gnoompjes richting oerieboerie dorp. En daar maken ze de voorbereidingen. Alle gnoompjes gaan 's nachts in 1 lange rij door het grote bos zweven. Ze blijven allemaal op hun eigen plekje en houden de hele nacht hun lichtjes aan. Ze zweven op 1 rij met heel veel ruimte tussen elk gnoompje.. en de oerieboeries moeten dan in het donker naar het volgende lichtje zoeken zodat ze bij het einde van de speurtocht uitkomen. Het is erg spannend om in het donker 's nachts door het bos te wandelen. Maar die spanning, dat maakt het juist leuk! De kleine baby-boeries doen nog niet mee, die blijven veilig in de paddenstoelen huisjes slapen. En Ariebarie... die houdt liever Xara's hand vast. Want hij vindt het donkere bos midden in de nacht wel erg spannend, maar hij wil zich niet laten kennen. 'Waarom hou je mijn hand vast?' vraagt Xara. Waarop Ariebarie zegt: 'om jou veilig te houden'... maar eigenlijk doet hij dat dus omdat hij zelf bang is. Xara heeft dat door en glimlacht. Samen gaan ze de speurtocht volgen. Samen gaan ze door het donkere bos, midden in de nacht, op zoek naar alle lichtgevende gnoompjes. De voorbereidingen zijn klaar en de gnoompjes vliegen allemaal het bos in, naar hun plekje. Het is zo ver. De eerste oerieboeries gaan vertrekken. Ze lopen de nacht in en na een tijdje ziet niemand ze meer, omdat ze zover weg gewandeld zijn. Dan mogen de volgende oerieboeries vertrekken. En wanneer die ook uit beeld zijn, is het Xara en Ariebaries beurt! Ze volgen in kleine groepjes de hele weg van lichtgevende gnoompjes. Maar het is wel goed zoeken steeds, want de gnoompjes en hun lichtjes zijn zo klein. En het bos is zo donker.. dat maakt het moeilijk om te zien waar het volgende gnoompje zweeft. Aan het einde van de speurtocht staat er een feestelijke paddestoelen-Q klaar. Maar lopen ze verkeerd, dan komen ze in het snarfenbos uit en maken ze de snarfen misschien wel wakker, zo midden in de nacht. Dat maakt de speurtocht nog veel spannender! Maar daar ziet Xara het volgende gnoompje al. En nog, en nog 1.. en samen met Ariebarie loopt ze de hele tocht. En dan ruikt ze het einde al. Paddestoelen-Q, het ruikt zo lekker in de lucht, dat ze nu haar neus wel kan volgen in plaats van de lichtgevende gnoompjes! En Ariebarie? Die is niet bang meer! Hij ruikt het lekkere eten ook en heeft honger gekregen van de nacht wandeling. Hij rent het laatste stukje vrolijk door het bos en gaat aan tafel zitten.

Verhaal 43 – Boek 4 (Door Opa)

Mini beestjes.

"Hoi Xara, kom eens kijken wat ik gevonden heb in de afvalberg bij de grote mensen." Zegt Ariebarie tegen Xara. "Het is een soort van vergrootglas-ding. En als ik er een grassprietje onder leg dan lijkt die wel een boomstam. Hahahah". Xara kijkt ook even door het glaasje van het vergrootglas-ding, en ziet inderdaad een heel groot grassprietje.. "Gaaf" roept Xara, "draai het ding eens om? Kijken wat er gebeurt?". Ariebarie draait het vergroot-ding om en kijkt met de andere kant naar Xara.."WOOOW, nu ben jij ineens heel klein".. "Is het een tover-ding?" Vraagt Xara. "En is het niet gevaarlijk?". Op dat moment komt Koning Robinio aanlopen. "Hoi, Wat zijn jullie aan het doen met die microscoop?".Micro-wat? Vraagt Ariebarie. En koning Robinio begint het uit te leggen. "Wat jullie daar hebben is een microscoop, die wordt gebruikt om heel kleine dingen te bekijken, dingen die zo klein zijn dat ze met het blote oog niet zichtbaar zijn. En met die knopjes kan je nog kleinere dingen zien. "Heb jij vandaag je handen gewassen? Vraagt Robinio aan Ariebarie. En die zegt natuurlijk "NEE". "Leg je hand eens op het glaasje van de microscoop, dan kunnen we zien wat er allemaal leeft daar..". Ariebarie legt voorzichtig zijn hand onder de microscoop en Xara kijkt door het glaasje...Meteen roept ze "GATVER..Jou hand leeft, er zitten wel 1000 mini-beestjes op." "Haal die beestjes weg". Roept Ariebarie.."dadelijk eten ze mij op". Koning Robinio moet lachen.."Nee dat zijn geen mini-beestjes maar bacteriën, die zijn superklein en zitten daar omdat Ariebarie zijn handen niet heeft gewassen". Dat laten Xara en Ariebarie zich geen 2 keer vertellen, ze rennen naar huis en de rest van de middag zijn ze bezig om hun handen en voeten heel goed te wassen.

Geschreven door de VVVVV. de Valkenswirtse vereniging van verhaaltjes verziners.

Kamille, Sam, Opa Abby, Christel, Yvonne, Robin, Annemijn, Suus.

Deel 4 druk 1 september 2022

